

Παρατηρεῖ,

Ἐὐὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν τάξιν, ὅτι κατὰ τὸ 15 περὶ τὸ ἀπέντων κε δὲ λαί ν τῆς ἐν χεῖρεσι Π. Λιτικῆς Διαδικασίας, τὸ Δικαστήριον προώδευσεν εἰς τὴν δίκην ταύτην, μηδενὸς ἐμφανιθέντος ἵνα ἀντιβῇ εἰς τὴν ἀρημίαν ἀπαίτησιν τῆς Κ. Ἰω. Γεφυριώτης.

Ἐὐὸς δὲ τὴν ἑστίν, ὅτι ὁ Κ. Ἰω. Γεφυριώτης Κερκυραῖος, δυνάμει τῆς ὑπ' Ἀρ. 2676 πράξεως τῆς ἐν Κερκύρᾳ δημοτ. Μνήμονος Κ. Σπυρίδωνος Κουλέρη, ἀποδεικνύει ἑαυτὸν ἐξαδέλφον τῆς ἐν Ἐλλάδι ἀποβιώσαντος Κ. Σπυρίδωνος Κλάδου.

Ὅτι δυνάμει τῆς εἰρημίας πράξεως τῆς Κερκυρῆς δημοτ. Μνήμονος ἀποδεικνύει ἐπίσης, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος συγγενὴς τῆς ἀποθανόντος εἰμὴ αὐτὸς μόνος, καὶ ἔνεκα τούτου ζητεῖ ὅπως ἀναγνωριθῇ ὡς μόνος κληρονόμος ἐκείνου, καὶ ὡς τοιοῦτος καὶ τῆς παρεσθῆς ἢ περιστείας τῆς ἀποθανόντος ἐξαδέλφου τῆς Σπυρίδωνος Κλάδου.

Σκεπτόμενον,

Ὅτι, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ 504 ἄρθρῳ τῆς ἐν χεῖρεσι Πολιτικῆς Διαδικασίας ἐδικαλαμβανόμενων, αἰτήσας τὴν κληρονομίαν τῆς ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου Κ. Ἰωάννης Γεφυριώτης ἀπέδειξε τὸ εἶδος τῆς συγγενείας τῆς μετὰ τῆς ἀποβιώσαντος, ἐξαδέλφου τῆς ὄντος ἐκ μητρὸς, τὴν εἰς βαθμὴν τέταρτον συγγενείας τῶν, ἀμφοτέρων τ' ἑκὼν ὄντων δύο θήλων ἀδελφῶν, καὶ ἐπὶ τέλος τὴν ἐκκλησίαν ἄλλων συγγενῶν ἢ συγκαληρονόμων, τὸ ἀνύπαρκτον τῶν ὁποίων ἢ ὑπ' Ἀρ. 2676 πράξις τῆς δημοτ. Μνήμονος Κερκυρῆς Κ. Σπυρίδωνος Κουλέρη ἀποδεικνύει, τούτων ἔνεκα ὁ Κ. Ἰω. Γεφυριώτης λογίζεται νόμιμος κληρονόμος τῆς ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου.

Ὅτι ἡ ὑπ' Ἀρ. α' ἀπόφασις τῆς Πρωτοκλήτης Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς προεδρίας τῆς Κ. Α. Πλατίνας ἀπέδωσε πρὸς τὴν χήραν τῆς Π. Σπυρίδωνος Κλάδου ἐκ τῆς περιστείας τέσσας Γρίσιας τετρεῖς χιλιάδες πεντακίσια λόγω προικῆς, τὰ δὲ μείναντα ταύτης λόγω κληρονομίας δι' ἀποχωρήσας ἐγγυήσεις τῆς Κ. Χ. Ἀλεξίης Παίικας ἀπέδωκεν πρὸς τὴν ἰδίαν, μὴ ὄντος τότε γνῶστῃ εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς ἀληθοῦς συγγενεῖς καὶ κληρονόμους τῆς ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου· τὴν δὲ Πρωτοκλήτον τούτου, ὡς μὴ ἔστιν τῆς ἀεμοδιότητος τῆς καὶ ἐπαυλῆται εἰς τὰ παρ' αὐτῇ ἀποφασισθέντα ὡς πρὸς τὴν προικὰ, εἰάν νομί-

μως ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐπιζῶσαν χήραν Κ. Μαριωρίτσαν ποτὲ Σπυρίδωνος Κλάδου, ὀφείλει μόνον καὶ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς κληρονομικῆς δικαίωματος τῆς ἡτῆς παρεσθῆς ἐξαδέλφου τῆς ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου Κ. Ἰω. Γεφυριώτης, εἰς τὸν ὅποιον, ἐπειδὴ καὶ ἀναγνωρίζει αὐτὸν νόμιμον κληρονόμον τῆς ἀποθανόντος ἐξαδέλφου τῆς Κ. Σπυρίδωνος Κλάδου, κρίνει δίκαιον τὴν ἀποδύσῃ τὸ παρὰ τῆς χήρας κατεχόμενον λόγω κληρονομίας μερίδιον, συνιτάμενον εἰς κινητὰ καὶ ἀκίνητα τῆς ἀδικθέτης ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου.

Διὰ ταῦτα τὸ Πρωτοκλήτον τούτου Δικαστήριον συμφώνως μετὰ τὴν ὑπὸ τὰς 18 Ἰουλίου 1833 γνώμην τῶν ἐπὶ τῆς δίκης συμβέλων,

Ἀποφασίζει κατ' ἐρήμην.

Α'. Ἡ ὑπὸ τὰς 3 Δεκεμβρίου 1831 ἀγγελία τῆς Κ. Ἰω. Γεφυριώτης ἀποδέχεται διὰ τὸ τέλος τῆς καὶ λογίζεται νόμιμος κληρονόμος τῆς ἀποβιώσαντος Σπυρίδωνος Κλάδου.

Β'. Ὁ Κ. Ἰωάννης Γεφυριώτης, καθὼς κληρονόμος τῆς εἰρημίας Π. Σπυρίδωνος Κλάδου, θέλει παραλάβῃ τὴν περιστείαν τέσσας μετὰ ἕξι μῆνας κατὰ τὸ 510 ἄρθρον τῆς ἐν χεῖρεσι Π. Λ. Διαδικασίας, ἀφ' ἧς προηγουμένως δημοσιευθῇ ἢ παρεστα ἀπόφασις διὰ τῆς Ἑθνικῆς Ἐφημερίδος, ἐξαχρεμένων τῶν ὅσα ἔλαβεν ἢ εἰρημίας χήρα Κ. Μαριωρίτσα λόγω προικῆς.

Γ'. Ὁ εἰρημίας Κ. Ἰω. Γεφυριώτης παραλαβὼν, ὡς ἔρηται, τὴν κληρονομίαν, θέλει δώσει ἐγγυήσιν κατὰ τὸ 511 ἄρθρον τῆς μνηθείσης Διαδικασίας.

Δ'. Τὰ ἑξῆς τῆς παρέτης ἀπ' Φίστεως εἰς Φοινίκας 124 ἐπὶ τῶν Φοινίκων 2000, καθὼς καὶ τὰ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα εἰς ἑτέρους Φοινίκας δύο, εἶναι εἰς χάριν τῆς ἰδίας ἐπὶ τῆς παρόντος θέλῃ πληρωθῇ παρὰ τῆς χήρας Κ. Κ. Μαριωρίτσας Κλάδου, ὡς κατεχέσθης τὴν περιστείαν τῆς ἀποθανόντος συζύγου τῆς, ἢ τῆς ἐπιτρόπου αὐτῆς καὶ ἐγγυητῆς Κ. Ἀλεξίης Παίικας.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη τὴν δευτέραν Αὐγύστη τῆς χιλιοστῆς ἑκατοστοστῆς τριακοστῆς δευτέρας ἔτους, ἐν Μυκόνῳ.

Ὁ Πρωτ. Πρόεδρος Ι. Βεάκης.

Ἐν ἀπασίᾳ τῆς Γραμματείας ὁ ὑπογραμματεὺς

Δ. Γ. Κονδυλάκης.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
Ετήσια, Φοίνικας 36.
Εξαμηνιαία. . . 18.
Τριμηνιαία. . . 9.
Αι συνδρομαί γίνονται, ενταύθα μὲν ἐν τῷ Γρα-
φείῳ τῆς Εφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ
μὲν τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ
Ταχυδρομείου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐξ Αἰγίνης, 6 Σεπτεμβρίου.

Διάφοροι φῆμαι ἐκοινοποιήθησαν πρὸ ἡμερῶν τινῶν διὰ
ἐνταύθα στρατιωτικὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ χιλιάρχου
Ν. Κοντογιάννη.

Χρεωστοῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν μὲ τὴν θετικώτερον τρό-
πον, ὅτι ὅλαι αὗται αἱ φῆμαι εἶναι ψευδεῖς, κοινοποιεῖσθαι
ἀπὸ φανεροῦς ἐχθροῦς τῆς ἡσυχίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι τὸ
ἐντὺ στρατιωτικὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φρονίμου Ν. Κον-
τογιάννη ἐφυλάξε μέχρι τῆς σήμερον μίαν παραδειγματι-
κὴν εὐταξίαν, ἥτις, εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις, κάμνει
τὴν μεγαλητέραν τιμὴν καὶ εἰς τὰς διοικητικὰς Ἀρχὰς τῆς
Αἰγίνης, καὶ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς φρουρᾶς.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀλήθεια μέχρι τοῦδε. Περὶ τῆς αὔριον
ἐν ὁμιλοῦμεν.

— Ἡ πέμπτη τοῦ ἱσταμένου ὑπῆρξε καὶ εἰς τὸν λαὸν τῆς
Αἰγίνης ἡμέρα χαρᾶς, ἡμέρα ἀγαλλιᾶσεως διὰ τὴν τελε-
θεῖσαν ἐσφύην τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος
ΘΕΩΔΩΣ.

Κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν πρὸ μεσημβρίας ἐσήμαναν οἱ
κώδωνες τῆς ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεως, ὅπου συνήλθον
αἱ τε κάτοικοι καὶ οἱ πάροικοι τῆς νήσου μετὰ τοῦ Ἐκτάκτου
Διοικητοῦ τοῦ τμήματος Κ. Ν. Σκούφου, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς
φρουρᾶς Κ. Ν. Κοντογιάννη, τῶν Ἐφόρων καὶ Διδασκάλων
τῶν ἐνταύθα φιλανθρωπικῶν καὶ διδασκτικῶν καταστημάτων,
καὶ ὅλων τῶν μαθητῶν καὶ ὑποτρόφων.

Δύο Ἀρχιερεῖς, ὅ τε ἅγιος Αἰγίνης καὶ ὁ ἅγιος Καρύστου,
ἐτέλεσαν μετὰ κατανύξεως τὴν θείαν μυσταγωγίαν δεηθέν-
τες τοῦ Ὑψίστου μετ' ὅλου τοῦ περιεστώτος λαοῦ ὑπὲρ ὑγεί-
ας καὶ ἀκλονήτου στερεώσεως τοῦ Γαληνοτάτου Βασιλέως
μας.

Τελειωθείσης τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας, ἐξῆλθεν ὁ Ἐκτακτος
Διοικητής, καὶ σταθεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρακειμένης πλα-
τείας ἐφώνησε τρεῖς «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος»
καὶ ὁ λαὸς τὸ ἐπᾶνέλαβε· τὸ δὲ στρατιωτικόν, τὸ ὑπὸ τὴν
ὁδηγίαν τοῦ Κ. Ν. Κοντογιάννη, σχηματίσαν κύκλον εἰς τὴν
ἰδίαν πλατεῖαν ἐσυρφεκοδόλησε, καθὼς καὶ τὸ εἰς τὸν
ἀγμένον εὐρισκόμενον ἐθνικὸν βρίκιον, τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Κ. Ν. Βρατσάνου, ἐακωνοδόλησε.

Μετὰ ταῦτα ἐδέχθη ὁ Ἐκτ. Διοικητής τοὺς χαιρετισμοὺς
τῶν ὑπαλλήλων καὶ διαφόρων πολιτῶν, καὶ κατὰ τὴν με-
σημβρίαν ἔδωκε γεῦμα εἰς τοὺς προκριτωτέρους τῆς νήσου,
εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν ἐπιστημονικῶν καταστημάτων,
καὶ εἰς διαφόρους πληρεξουσίους παρευρεθέντας ἐνταύθα,

εἰς τὸ ὁποῖον ἔγειναν δύο προπύσεις, ἡ μὲν εἰς ὑγείαν τοῦ
Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ εἰς ὑγείαν τῆς
Ὑψηλῆς τριπλῆς Συμμεχίης, εὐεργέτιδος τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ἐσπέρας ἐφωτίσθησαν ὅλα τὰ ἐνταύθα ἐθνικὰ κατα-
στήματα καὶ αἱ οἰκίαι τῶν μερικῶν.

Ἐκεῖνα δὲ, τὰ ὁποῖα ἐζωγράφιζον ζωηρῶς τὴν ἐγκάρδιον
τοῦ λαοῦ εὐχαρίστησιν καὶ τὰς χρηστὰς ἐλπίδας τοῦ διὰ
τὴν μέλλουσιν εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους, ἦσαν ἡ πανηγύριος
εὐθυμία, αἱ ψαλμοδίαι καὶ οἱ χοροὶ τῶν πολιτῶν καὶ στρα-
τιωτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐπαυσε μίαν στιγμὴν νὰ προ-
εδρεύουν ἡ μεγαλητέρα εὐταξία, καὶ τὰ πατριωτικώτερα
αἰσθήματα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ τῶν Κοινῶν τῆς Ἀγγλίας Συνεδρίου τῆς
26 Ἰουλίου, συζητήσεως γενομένης περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Συν-
θήκῃ ὀρισμένων, καὶ περὶ τῆς ἀδείας τοῦ νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν
οἱ Ὑπουργοί, ὁ λόρδος Πάλμερστον εἶπεν ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς
προτάσεως τοῦ ἦτο τὸ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ
ἐκτελέσῃ τὰ παρ' αὐτῆς ἅμα καὶ παρὰ τῶν Κυβερνήσεων
τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀπορρασιθέντα κατὰ τὸν Φεβρου-
άριον τοῦ 1830 ἔτους, ὥστε νὰ καταπαύσωσιν ὀλοτελῶς αἱ
κατατρώγουσαι τὴν Ἑλλάδα ταραχαί, καὶ νὰ κατασταθῇ ὁ
τόπος ἐκεῖνος εἰς αὐτοκύριον μοναρχίαν. Ἡ δὲ πρότασις
αὕτη, λέγει ὁ Ὑπουργός, δὲν στηρίζεται εἰς νεοφανῆ ἀρχήν·
ἀλλ' εἶναι ἀκολουθεῖα μέτρου παραδεχθέντος ἀπὸ τῆ Ὑπουρ-
γεῖον τοῦ Δουκᾶ Βελλινγκτωνος. Καὶ τῶντι ἐγγυήθημεν εἰς
τὸν τῆς Βουαρίας Πρίγκιπα Ὁθωνα δάνειον, καθὼς συνεφω-
νήθη νὰ γένῃ καὶ εἰς τὸν Λεοπόλδον, ὅταν ἀπέβλεψαν πρὸς
αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν προσφέρωσι τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος.
Ἀλλὰ τῆς εἰς τὸν Πρίγκιπα τῆς Βουαρίας δοθείσης ἐγγυή-
σεως οἱ ὅροι διαφέρουσι κατὰ τι ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους ἐμελ-
λον νὰ συμφωνήσωσι διὰ τὸν Λεοπόλδον, καὶ παρέχουσι
πολὺ μεγαλητέραν ἀσφάλειαν εἰς τὰς Δυνάμεις τὰς ἀναδε-
χθείσας τὴν παρούσαν ὑποχρέωσιν, ἐπειδὴ συνεφωνήθη πρὸ
πάντων ὅτι αἱ πρὸς τοῦτο γενησόμεναι πληρωμαὶ θέλουσι
γένῃ παρ' αὐτῶν εἰς τρεῖς διαιρεκρίμενας ἐποχὰς καὶ κατὰ
τρεῖς εἰσας μερίδας· ἐν ταύτῳ δὲ ῥητῶς συνεφωνήθη, αἱ
πρόσωδοι τῆς Ἑλλάδος νὰ προσδιορισθῶσιν ἰδίως εἰς τὴν
πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ τοῦ δανείου. Εἶναι δὲ πιθανώτατον
ὅτι, ὡς ἔχων ὁ τόπος οὗτος εὐφρεστάτην θέσιν, ἀφοῦ ἀπὸ
ἀπολύτης τακτικῆς Κυβερνήσεως, θέλει κατασταθῇ εἰς τῶν
εὐδαιμονεστέρων τῆς γῆς, καὶ ὅτι ἐν τῷ ὀλίγῳ αἱ πρόσω-
δοι αὐτοῦ θέλουσιν ἀρκεῖν διὰ νὰ πληρωθῶσι οἱ τόκοι
τούτους· ἐνδέχεται μάλιστα, διὰ τὰς ἀπορίας θέλει λάβει

βελτιώσεις τὸ οἰκονομικὸν αὐτοῦ σύστημα, ὅτι αἱ τρεῖς συμφωνήσας Δυνάμεις δὲν θέλουσιν ὑποχρεωθῆναι νὰ πληρώσωσι τὴν δευτέραν μερίδα τοῦ δανείου. Τύσον δὲ πλέον εὐλόγως δύναμεθα νὰ ἐλπίζωμεν τὰ εὐτυχῆ ταῦτα ἀποτελέσματα, ὅσοι καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν παρελθούσαν δεκαετίαν, καθ' ἣν κατετράχετο ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ὅλα τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ἐπιφέρει ὁ ἐξωτερικὸς καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος καὶ αἱ διχόνοιαί, αἱ ὁποῖαι τῆς ὁμοῦς ἠυζήθησαν.

Ἐνθυμεῖται ἀναμφιβόλως ἡ Βουλὴ ὅτι ἡ αἰτία, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν Λεοπόλδον νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος, ἦτον ἡ ὅχι πολλὰ εὐάρεστος ὁροθεσίαι τῶν πρὸς ἄρκτους συνόρων, ὅποια εἶχε προσδιορισθῇ ἀπὸ τὴν σύμβασιν τοῦ 1830. Καθότι, ὀρίζοντος τοῦ ποταμοῦ Ἄσπρου τὰ ἄρκτικα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀποκλείοντος ἐντεῦθεν μὲγα μέρος τῆς Ἀκαρνανικῆς καὶ Αἰτωλίας, φαίνεται ὅτι ὁ Πρίγκιψ Λεοπόλδος δὲν ἔκρινε πρέπον, διὰ τὴν τιμὴν του καὶ διὰ τὸ συμφέρον τῶν μελλόντων αὐτοῦ ὑπηκόων, νὰ δεχθῇ τὸ διάδημα τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲν συγκατετίθεντο αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις νὰ μεταβάλλωσι τὸ περὶ τούτου ἄρθρον τῆς συνθήκης καὶ νὰ θέσωσιν ὡς ὅριον ἄρκτικόν τὴν σειρὰν τῶν ὀρέων τὴν ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Βώλου μέχρι τῆς Ἄρτης ἐκτεινομένην. Αἰσχυρισθέντος δὲ τούτου, διελύθησαν αἱ διαπραγματεύσεις. Μετὰ ταῦτα, ἐνασχοληθέντες μετὰ προσοχῆς οἱ Ὑπουργοὶ περὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐγνώρισαν ὅτι τὸ παρὰ τοῦ Πρίγκιπος Λεοπόλδου ζητηθὲν σύνορον ἦτο τὸ προφύεστερον καὶ τὸ ἀσφαλέστερον εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν. Ὅθεν ἐνόμισαν πρέπον νὰ ἐπιμείνωσι διὰ νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο εἰς τὸν Πρίγκιπα Ὄθωνα, καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν ἐλαχίων ἀρίστην ἔκβασιν, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Βώλου εἰς τὴν Ἄρτη γραμμὴ εἶναι τώρα τὸ κατ' ἄρκτον ὅριον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ γραμμὴ αὕτη σχηματίζει ὄριον φυσικὸν ἐκ τῶν ὀρέων, παρέχουσα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, φυσικῶς τε καὶ στρατιωτικῶς, εἰς ἐξασφάλισιν μικρᾶς ἐπικρατείας· ἔχει δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸ προτέρημα τοῦ νὰ διαχωρίζῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰς πρωτίστας ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας· εὐλόγως ὁμοῦς δὲν δύνασθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θέλει συγκατατεθῇ ἡ Τουρκία εἰς ὁροθεσίαν, ἥτις ἀρκαρεῖ ἀπὸ τὴν χώραν αὐτῆς μὲγα μέρος τῆς Ἀκαρνανικῆς καὶ τῆς Αἰτωλίας χωρὶς ἀποζημιώσεως· καὶ κατὰ τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Πρέσβειός μας Κ. Σ. Κάννιγγος ἐπιχειρηθείσας περὶ τούτου διαπραγματεύσεις (διαπραγματεύσεις, αἵτινες μετὰ βεβαιότητος πρέπει τώρα νὰ εἶναι τελειωμέναι), συγκατετέθη ἡ Τουρκία νὰ παραιτήσῃ τὰς ἐπαρχίας ταύτας, λαμβάνουσα χρηματικὴν ἀποζημίωσιν, τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν δὲν δύναμαι κατὰ τὴν ὥραν δι' αἰτίας τινὰς νὰ προσδιορίσω. Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὅποιον δύναμαι νὰ εἶπω, εἶναι ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θέλει συμβιβασθῇ οὕτως, ὥστε νὰ ἀρέσῃ εἰς ὅλα τὰ ἐνεχόμενα μέρη, καὶ ὅτι τὰ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἀναγκαιούντα γράμματα θέλουσι ἐπαρθῇ πρῶτα ἀπὸ τοῦ δανείου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀρτίως ἐκάλεσα τὴν προσοχὴν τοῦ Συνεδρίου.

— Ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ τῶν Ὁμοτίμων τῆς Ἀγγλίας Συνεδρίου τῆς 4 τοῦ Αὐγούστου, ἐπρότεινεν ὁ Κύριος Γορὶ τὴν δευτέραν ἀνάγνωσιν τοῦ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Συνθήκης προβουλεύματος.

Ἀφ' οὗ ἐπέφερε παρατηρήσεις τινὰς εἰς διχαιολογίαν τῆς διαγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἐτήρησε τὸ ἐνεσῶς Ὑπουργεῖον ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ ἐξήτησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι, καθ' ὅλα

θεωρουμένη ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πρίγκιπος Ὄθωνος, εἶναι μάλιστα ἡ καλὴτέρα, ἥτις ἠδύνατο νὰ γένη, τελειώνει οὕτω πῶς. Ἡ ποσότης, τῆς ὁποίας ἀναδεχόμεθα τὴν ἐγγύησιν, δὲν ἐπαρκαίνει τὰς 800,000 Λίτρας Στερλίγγας· καὶ ἐὰν δὲ ἐμὲν λομεν, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπίθανον, νὰ ὑποχρεωθῶμεν νὰ πληρώσωμεν, τὸ πρὸς τὰ ὄρκια ἡμῶν σέβας αὐτὸ θέλει μᾶλλον ἐπιτάξῃ νὰ μὴν ἀποποιηθῶμεν τοῦ νὰ μεθεξώμεν τῆς προκειμένης συμβάσεως. Πενταχόσαι δὲ χιλιάδες Λίτραι θέλουσι ἐπαρθῇ ἐκ τοῦ δανείου διὰ νὰ πληρωθῶσιν εἰς τὴν Τουρκίαν ἐπὶ λόγῳ ἱκανοποιήσεως, διὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα παραχώρησιν μεγαλητέρων καὶ ἀσφαλεστέρων ὀρίων.

Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Δουξ Βέλλιγκτων εἶπε. Δὲν δύναμαι νὰ παραδράμω ἀξιοσημεῖωτον τινὰ παρατήρησιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ συμβιβασμοῦ τὸ περὶ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ὀρίων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀναφερόμενόν. Μὲ φαίνεται ὅτι, ὅσον ὀλιγώτερον συγχυσθῇ ἡ ἀρχαία κατάστασις τῶν κτήσεων ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς γῆς, τόσον καλῆτερον θέλουσι διακείσθαι τὰ τῆς Ἀγγλίας συμφέροντα. Ἀγαπήτων μ' εἶναι νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θέλουσι τελεσιουργηθῇ αἱ περὶ τούτου ὑποψίαι μου, φοβοῦμαι ὁμοῦς μὴ προκύψῃ ἐντεῦθεν εἰς τὸ ἐξῆς κἀνὲν ἀτόπημα. Ὅπως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ πράγματα, θέλω προσκαλέσει τὴν προσοχὴν τοῦ Συνεδρίου εἰς ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ἀρτίως ἀνέφερε τις τῶν εὐγενῶν φίλων μου, λέγω δὲ τὴν παρὰ τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου γενομένην διακήρυξιν ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετακλίσει τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων, ἥτις μὲ φαίνεται ὅχι πολλὰ σύμφωνος μὲ τὸν νόον τῶν Πρωτοκλήλων, καὶ μὲ τὰς βουλὰς τῶν ἄλλων συμφωνησάντων μερῶν. Τῶνόντι ἡ διακήρυξις αὕτη ἐμπεριέχει, φαίνεται, ὅτι ἡ Γαλλία τηρεῖ ἐν ἐκυτῇ ἐξουσίαν τοῦ νὰ συνθέσῃ χωριστὴν σύμβασιν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀποκρίνεται δὲ κατὰ τοῦτο ὁ Ἀρμόδιος Γραὶ ὅτι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα θέλουσιν ἐξέλθῃ τῆς Πελοποννήσου εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους ἀφίξιν τῶν Βαυαρικῶν στρατευμάτων.

(Ἐφ. τῶν Συζητήσεων.)

Ἐκ Βερολίνου, 26 Ἰουλίου. — Περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς ἔκμα κἀποια κινήματα ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ὡς πρὸς τὴν διακήρυξιν τοῦ Γερμανικοῦ Συνεδρίου. Ἐδηλοποίησε δὲ ὅτι, ὁφέποτε ἤθελον κριθῇ ἀναγκαῖα τὰ ἐκτελεστικὰ μέτρα ἐναντίον τινὸς πολιτείας τῶν ὑποδεστέρων, δὲν δύνανται νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς τοῦτο οὔτε Πρωσικὰ, οὔτε Αὐστριακὰ στρατεύματα, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐνεσῶσαν ἐν τῇ Γαλλίᾳ τῶν πνευμάτων κατὰστασιν, ἤθελον εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτὴν νὰ μὴ στείλῃ στρατεῦμα ἐπιτηρητικόν. Ἡ διακήρυξις αὕτη ἔκαμεν ἐνταῦθα μεγάλην ἐντύπωσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκειται εἰς ἀντίπαλιν μετὰ προληφόντας ἄλλας διακρινώσεις. Ἡ δὲ εἰς ταῦτα ἀπάντησις, δὲν γνωρίζεται ἀκριβῶς· ἀλλὰ τὰ ἀμφικτυονικὰ γράμματα ἐπιδέχονται εἰς αἰρέσιν. Ἐὰν ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων ἀνήκῃ εἰς τὴν Πρωσίαν ἢ τὴν Αὐστρίαν, πᾶσα ἄλλη θεωρία ἐκλείπει, καὶ πρέπει νὰ γένη ἡ κατὰ νόμον ἐνέργεια ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ὅλου, καθὼς καὶ τῶν ἐξ ὧν αὐτὸ σύγκειται μελῶν. Ἐὰν δὲ εἶχον ἄλλως τὰ πράγματα, τότε εἰμπόρει τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπάρχει ὑπεροχὴ καὶ δεσποτισμὸς. Πιθανὸν δὲ ὅτι δυνάμει λαμβανόμενον ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ὑπουργεῖον, καὶ θέλει κατανοῆσαι τὰ εἰς τοῦτο ἐναντιώμενα. (Ἐφ. Αὐγούστου)

ἐπὶ τὴν νῦν κινηθῶν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὅχι κατὰ τοῦ ἔθνους, μὴ ἔχοντων τὴν παραμικρὰν σχέσιν μὲ τὴν Κυβέρνησιν, καὶ μάλιστα πολιτῶν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐνδεδυμένων παρὰ τοῦ ἔθνους τὸ ἱερώτερον ἔνδυμα. Λέγουσι οὗτοι δὲν προῦπῆρξε κάμειξ συνωμοσία, καὶ ὅτι οἱ στρατιῶται αὐθόρμητοι ἔκαμαν τὸ τοιοῦτον κίνημα. Συνωμοσία λέγεται σχέδιόν τι σχηματισθὲν καὶ ἐτοιμασθὲν ἀπὸ τινος ὑποκείμενα, καὶ βληθὲν ἔπειτα εἰς πράξιν. Ἐμπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἦτον προετοιμασμένον; ἔμπροσθεν ν' ἀποδείξουν οἱ Κ. Καζάνης καὶ Μπουφίδης, καθὼς καὶ οἱ συναρχηγοὶ των, ὅτι δὲν εἶχον τὴν παραμικρὰν περὶ τούτου εἰδήσιν; παρσλείπω ἀκόμη ὅσα ἄδονται, ὅτι δηλ. οἱ Ἕλληες οὗτοι ἦσαν συνεννοημένοι μὲ τινὰ ὑποκείμενα εὐρισκόμενα εἰς Ναύπλιον κτλ., διότι περὶ τούτου δὲν εἶμαι ἀρκούντως πληροφορημένος. Οἱ Κ. Καζάνης καὶ Μπουφίδης παραπονοῦνται, διότι ἡ Ἀθηναῖα ὀνομάζει τοὺς ἐθνικοὺς στρατιώτας ληστὰς, καὶ ἐπαριθμοῦν τὰς ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος ἐκδουλεύσεις των. Ὅσας ἐκδουλεύσεις ἤθελε κάμει τις, ἀμυροῦται καὶ σώζει ὅλως διόλου τὴν μνήμην των, ἀλλ' ἤθελε πράξει μέγα τι ἀνοσιούργημα ἐκουσίως; ἔπειτα ἀπὸ τὸ τρομερώτατον τοῦτο ἀνοσιούργημα, μὲ τὸ ὅποιον σεῖς ἀμυρώθητε, πῶς δύναται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι αἱ ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας ἐκάμπετε εἰς τὸν ὑπὲρ Συντάγματος ἀγῶνα, ἦσαν ὑπαγορευμέναι ἀπὸ καθαρὸν πατριωτικὸν αἰσθημα, καὶ ὅχι ἀπὸ αἰσχίστας ἐλπίδας λεηλασιῶν καὶ αἰσχροκερδειῶν; Ἐγὼ τοῦλάχιστον εὐσυνειδότως φρονῶ οὕτως. Ἐπειτα ἀφ' ὅλα ταῦτα ποῦς δύναται νὰ μολύνῃ εἰς σᾶς τὸ ὄνομα, ἐθνικοὶ στρατιῶται; ναι! ναι! ἀπὸ τὴν 10. Αὐγούστου ἐπύσατε πλέον τοῦ νὰ εἴσθε ἐθνικοὶ στρατιῶται· δὲν εἴσθε παρὰ λησταί, οὕτως θέλετε θεωρεῖσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀφ' ὅλον τὸ ἔθνος. Μὴ ζύετε λοιπὸν πληγὰς; σιωπᾶτε! σιωπᾶτε τοῦλάχιστον! διότι ἴσως οὕτως μὴ ἀνανεοῦντας καθ' ἐκάστην φρικώδη πράγματα εἰς τὴν μνήμην ἐκάστου, δύναται τις νὰ σᾶς ρίψῃ εἰς τὴν λήθην πρὸς τὸ παρόν τοῦτο εἶναι πολλὰ ἐλαφρωτικὸν διὰ ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ φρικωδεστάτου ἐγκλήματός σας ἐφέρατε τὴν δυστυχῆ πατρίδα μας εἰς τὴν ἀθλιεστάτην κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη εὐρίσκεται. Ναι! σεῖς εἴσθε αἴτιοι τῆς παρούσης ἀναρχίας! πρὸς τιμωρίαν δὲν ἐξαρκούμεθα, ὅχι! δὲν ἐξαρκούμεθα! Ἐλέποντες τὸ ὄνομά σας περιφρονούμενον ἀφ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ἐλπίζομεν, ὅτι ἕνα καιρὸν θέλετε σύρει προσέτι καὶ ὑμῶν καὶ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Ἀνακτός μας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 5. Σεπτεμβρίου 1832.

Ὁ Πολίτης Ι. Α. Δηλιγιάννης.

Λόγος ἐπιτάφιος εἰς τὸν Δ. Ὑψηλάντην, συντεθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου Χρ. Νικολαΐδου.

Ἐπεκαλέσθη μίαν φορὰν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν θείαν Ἀρετὴν ἀρχόμενος οὕτω.

« Ἀρετὰ πολύμοχθε γίνεαι βροταίῳ

Θήραμα κάλλιστον βίῳ·

« Σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς,

Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος·

« Καὶ πόνοισι γλῆναι μαλεροῦς

Ἀκίμαντας· »

« Δύο πράγματα κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον ἐχαρακτήριζαν τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην. « ἀγνότατος πατριωτισμὸς, καὶ ἀμειψύτης ἀρετὴ » ὡς τὸ συλλο-

γισθῶν δόσε τὸν ἐγνώρισαν, ὡς τὸ φανερώσαν δόσε ἐκτιμῶν καὶ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν. Πάλιν, εὐαίσθητος ἀκροαταί, τὸ ἐπαναλαμβάνω, διὰ νὰ ἐπὶ τὴν βαθύτην εἰς ἐνός ἐκάστου Ἕλληνα τὴν καρδίαν, « ὁ ἀγνός πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀμειψύτης ἀρετὴ ἦσαν τὰ μόνὰ ποθητὰ ἀντικείμενα τοῦ ἐναρέτου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἐλέπομεν ὅλοι εἰδὼν κατὰ κεῖτον χωρὶς ζῶν, χωρὶς κίνησιν. . . . »

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ὄνομα ἀνεπίφθονον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄνομα σεβαντὸν εἰς τὴν ἀδίκασον ἱερίαν· ὁ Δημήτριος, λέγω, Ὑψηλάντης κατὰ γέναι ἀπὸ περιδλεπτον οἰκογένειαν· λέγων « κατὰ γέναι ἀπὸ περιδλεπτον οἰκογένειαν » μὴ πιστευατὸ ὅτι σκοπεῖται νὰ παραδεχθῇ μὲ τοῦτο ἀρχὴν τινα προτιμήσεως καὶ ἰσχύος ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἐννοῶ ἐπ' ἐναντίας τὸ νὰ φανερώσω, ὅτι ἡ ἐξ ἐπισήμων προγόνων καταγωγὴ συντρέχει δυνατῶς εἰς τὴν καταγεγραμμένην τὴν τύχην καὶ τὴν πολιτείαν.

« Ἡ πρόσωπις τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου ἐξέφραζεν εἰς τὸν καθορῶντα τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν βαθύνοιαν· ἦτο βραδύς ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὕψηλόν ἰδεῖν τὴν ἐτοιμὴν σύλληψιν, ἀλλ' ὅταν ἐλάμβανεν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιστήσῃ συνεχῆ εἰς τὰ προσβάλλοντα προσοχὴν καὶ σκίβιν, ἐγίνετο παρὰ πάντα ἄλλοις κατόχος τῶν πραγμάτων, καὶ διὰ μιᾶς βαθύτης κρίσεως ἀπεδεικνύετο ἀλάνθαστος προνοητὴς μελλόντων ἀποτελεσμάτων. Πρὸς τὴν ψυχὴν, γαλιναϊκὴς τὴν καρδίαν, ἀμείψους, ἄπειρος μάλιστα καὶ σκευωρίας, διέτρεξε ὁ πολυπαθὴς Δημήτριος Ὑψηλάντης εἰς ἐρηνικὸν, ἀνεπίληπτον, ἀξιωματικὸν εὐγενὲς καὶ μεθοδικὴ ἀνατροφὴ ἐκ νηπιότητος καθωράζει τὸ ἥμερον συστικόν του· πλήθος γνώσεων ὠφελίμων, τὰς ὁποίας προσεκλήθη, παῖς εἰς τὴν εὐγενεστικὴν αὐτῆς, ἐφθόσε εἰς τὰς μετὰ ἐνδοξω, δοκίμων καὶ ἐμβριθῶν ἀνδρῶν σχέσεις καὶ συνεντεύξεις του, καὶ ἄνθρωποι τέλος πάντων εἰς τὸ δεινὸν καὶ μέγα τοῦ κόσμου σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιθέτει τὴν σφραγίδα τῆς δυνατῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον τελειότητος, ἀπικατέστησαν περισπούδαστον τὸ ἐναρέτου ἀνδρός τὴν ὁμιλίαν. Εἰς τὸ πρῶτιστον θέμα τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν καλιγγενεσίαν της, τοιοῦτος ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἐπάτησε τὸ ἱερὸν ἔδαφος της, ὅχι ὡς εἴτις ἄλλος ἀχάριστος, προδοτὴς καὶ ἱερόσυλος, ἀλλὰ ὡς στρατιώτης! τὸ ἐπὶ τοῖς καὶ μὲ δάκρυα καὶ μὲ αἵματα, τὸ ἐπὶ θαλψῇ καὶ μὲ τοῦ λόγου τὴν ἰσχύ, καὶ μὲ τῆς ἀνδρίας τὸ ζωντανὸν παράδειγμα, καὶ μὲ τοῦ πλούτου τὴν δύναμιν. Δὲν ἐσπούδασεν ὁ ἄνθρωπος τὴν Ἀρχὴν, μηδ' αὐτὴ ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του, ὅχι βεβαίως, διότι ἀμάρτημά τι πρέπει νὰ λογίζεται ἡ πρὸς τοῦτο τὸ ἀντικείμενον σύμφυτος μὲ τὸν ἄνθρωπον κλίσις, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ μεθοδικῆς ἀγωγῆς καὶ μελέτης περισταλὲς νοῦς του δὲν ἦτον οὐδαμῶς ἐπιδακτικὸς ἀπερισκέπτων καὶ ὀλεθρίων παρεκτροπῶν.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἐν καιρῷ εἰρήνης. . . . εἰς δὲ τὰς μετὰ τὴν ἐλθρῶν τῆς πατρίδος του συμπλοκάς, εἰς τὰς ὁποίας χρειώδως παρευρίσκατο ἀθλῶν πάντοτε, ἀνεδεικνύετο πάντοτε γενναῖος, καρτερικὸς, ἀτρόμητος, ὀρμητικὸς, πολλάκις ἀκράτατος, καὶ καταφρονῶν τὸν θάνατον, καὶ ταῦτα ἀδιαφόρως, εἴτε ἀπὸ πολυπληθῆ στρατεύματα περιστοιχισμένος, εἴτε ἀπὸ τοὺς ὀλιγίστους ὑπὲρ τῆς ἀκολουθούμενης. Ἐργονὴς αἰμίλλα κατεῖχεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πάθος τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν πρᾶξιν, καὶ θείος ἔρως τῆς πατρίδος τὸν ἐφλεγε καὶ τὸν ὤθει εἰς τὸ μέγα τέμας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς. Εἰς τὰς ἀπύκτατας ἐκείνας ἐποχάς, καθ' ἃς ἐταλαντεύετο ἡ ὑποτέλεια τῆς Ἑλλάδος, μόνος ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἐτόλμησε νὰ ἐκφράσῃ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῆς Ἑλλάδος μέγαν καὶ σωτήριο ἐκείνον διαταχμὸν· ἔμπαιρος εἰς τὰ πολυμικὰ ἔργα, καὶ μέγιστον ἀκαμπτὸς καὶ ἐπίμων εἰς τὰς συμπλοκάς, ἀμείψους καὶ εἰρηνικοῦ εἰς τὸν ἀνεξελίπτων πάθων τὰς πεισματικὰς συγκρούσεις, ἐλευθέρως εἰς τὰ κατὰ τὸν ἴδιον οἶκον ἀναφερόμενα, καὶ φιδωλὸς εἰς τὸν δημοσίῳ τὴν χρῆσιν ἀνεφάνετο εὐχάριστος ὅπως καὶ ὅπως τὸν ὠρεῖν ἡ πατρίς, καὶ ἀπαράπονος εἰς τὰς ἐθελουσιαστικὰς, εἰς τὰς σκεφαντίας, καὶ εἰς τὰς ἀσέμνους περὶ τῆς ἀτομικῆς του πολιτείας πλάσεις τῆς χαιρεκακίας. « Ἡ αἰσθαντικότης τὸν ἀνέλκεν ὡς κηρὸν, ἡ ἀρετὴ τὸν ἐκράτυεν ὡς ἀδάμαντα ». Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος πολυειδῶς, καὶ ὑπερεπιθύμησεν εἰς τὸ ἀκρότατον τὴν ἐλευθερίαν της, τὴν δύναμίν της, τὴν δόξαν της, τὴν εὐδαιμονίαν της. Καὶ ἡ Ἑλλὰς πλὴν ἐγνημονέως πρὸς τὸν ἄνδρα, διότι καὶ τὸν ἀγαπήσει καὶ τὸν ἐτίμησε, καὶ σήμερον πενήπορεῖ διὰ τὴν τελευτὴν του, ὅχι διότι μὲ τὴν πρὸς οὐρανὸν ἀνοδὸν του στερεῖται τὰ θρυλούμενα τοῦ κόσμου ἀγαθὰ, ἀλλ' ὅτι ἐνδοκῇ ἐπὶ εὐγενῶς καὶ τιμίως ἀθλήσας καὶ ἀριστεύσας δὲν ἀξιοῦται νὰ ἰδῇ τὸ ὑπερῆφανον τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας μέγα πον ἐστεμμένον μὲ τὰ σύμβολα τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου. Ἄς μὴ τὸν συνοδοῦμεν εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦ θανάτου βασίλειον μὲ θλίψεως δάκρυα, καὶ μὲ πένθους παράσημα, ἀλλὰ μὲ παιδρὰ πρόσωπα καὶ μὲ χαρὰς καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρη καρδίαν ὡς παραπέμψωμεν τὸν γενναῖον ἄνδρα καὶ ἐναρέτον πολίτην, τὸν ἀγαθὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην, εἰς τὸν αἰῶνον ὕπνιν. Ὡς ἡ ψυχὴ του εἰς τοῦ οὐρανοῦς, τὸ ὄνομά του διαμένει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀθάνατον!

Ἡ εἰς σπουδαία ἀντικείμενα συνεχῆς ἐνασχόλησις τῆς ἐφημερίδος δὲν μᾶς επέτρεψε νὰ συγκατατάξωμεν τὸν παρὸν λόγον πλητύν των εἰς τὸ 33. 34 φύλλον περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐκδοθέντων ἑτέρων.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ)

καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τύπους τῶν ἐκλογῶν, ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἐγκρίνει τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι βεβαία ὅτι θέλει μείνει σύμφωνος καὶ ἡ Γερουσία.

Περὶ δὲ τοῦ ἐβ' ἀρθροῦ τοῦ Β' ψηφίσματος δὲν εἶναι δυσκαλὸν νὰ εὐρεθῶμεν εἰς κατάστασιν νὰ συμμορφωθῶμεν καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς διακηρύξεως ἀρκετὴ ὕλη εἶναι προετοιμασμένη.

Ἡ Γερουσία, ἐλπίζει ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ, ὅτι θέλει ἐκτελέσει τοὺς ισχυροὺς λόγους, οἵτινες ὑπαγορεύουν τὴν ἐξουσίαν νὰ μὴν ἀναβάλῃ τὴν ἐκδοσιν τῆς διακηρύξεως.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 18 Ἀπριλίου 1832.

Ο Πρέεδρος Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ, Δ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ, Δ. ΖΑΝΝΗΣ, Γ. ΚΩΔΕΤΤΗΣ, Κ. ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ, Δ. ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ, Δ. ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ο Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Δ. ΧΗΗΣΤΙΑΝΣ

Ἀρ. 345.

Ἡ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Παραδεχομένη καὶ ἡ Γερουσία τοῖς καθοστώτας περὶ ἐκλογῆς τύπους, θέλει συμμορφωθῇ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ἐβ' ἀρθρον τοῦ Β' ψηφίσματος τῆς Δ' Ἐθν. Συνελεύσεως μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς διακηρύξεως.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' Ἀρ. 85 διαγγέλματος τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ Πρέεδρος Δ. ΤΣΑΜΑΔΟΣ, Ὁ Γραμμ. Π. ΒΑΡΒΟΓΛΟΥΣ.

Ἀρ. 360.

Ἡ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ διαλυθῇ τὸ σῶμα τῆς Γερουσίας, καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ἕκαστον τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐπιεικέμενον βάρους τῶν καθυκόντων του, βάρος τοσούτω μᾶλλον ἐπαχθές, ὅσον αἱ συγκρούσεις τῶν παθῶν καὶ ὁ γενικὸς κλυδωνισμὸς τοῦ κράτους καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀκριβοῦς τῶν χεῶν του ἐκπλήρωσιν, ὅταν ἡ παραίτησις τοῦ Κ. Λύγουσίνου Α. Καποδίστρια ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κυβερνητικῆς Ἀρχῆς ἠνάγκαζε τὸ σῶμα τῆς Γερουσίας ν' ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὸ βᾶρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐπεθύμει ν' ἀπαλλαγῇ μίαν ὥραν προτῆτερα.

Εἰς τὸ ὑπ' Ἀρ. 320 ψήφισμα, γινόμενον κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου (8 Ἀπριλίου) διακοινώσεως τῶν Κυρίων Ἀντιπρέσβων, ἐνόμισεν ἡ Γερουσία νὰ εὕρῃ τὴν προσωπικὴν θεραπείαν τῶν ἐκ τῆς ἀναρχίας δεινῶν συνισῶσα Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἡγεμόνος ἢ τοῦ τοποτηρητοῦ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν μετὰ διαφόρους μορφὰς πηγαζούσας ἀπὸ τὴν βιαίαν φορὰν τοῦ ἐσωτερικοῦ κλονισμοῦ ἀνεγνώρισαν καὶ οἱ Κ. Ἀντιπρέσβεις διὰ τοῦ ἀπο 3-15 Ἀπριλίου ἐγγράφου τῶν ὡς νομοτελεστικὴν Ἀρχὴν, ἐπιφορτισμένην νὰ διοικήσῃ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἡγεμόνος ἢ τοῦ τοποτηρητοῦ αὐτοῦ. Τὸ μέτρον τοῦτο ληφθὲν κατὰ τὸ ἀπὸ 7 Μαρτίου πρωτόκλλον τῶν τριῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων, καὶ θεμελιωμένον ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Κ. Στρατφόρτ Κέννιγγ, ἀναπτυσθὲν δὲ εἰς δύο συνεντεύξεις γινόμενας κατὰ τὴν ἀπὸ 28 Μαρτίου μεταξὺ τῶν Κυρίων Ἀντιπρέσβων καὶ μιᾶς ἐπιτροπῆς τοῦ σώματος, ἐθεωρήθη ὡς ἱκανὸν νὰ κατευνάσῃ τὰ πάθη, νὰ κατασιγάσῃ τὴν ἐκ τῆς ἀναρχίας καταχρυγὴν, καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἔθνος ὅλον εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ λαοῦ.

Ἀλλὰ κατὰ δυσυχίαν, ἀφ' ὅσων ἐγγράφων ἔχει ἤδη ὑπ' ὄψιν

τὸ σῶμα τοῦτο, ἀφορῶντα τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ κράτους καὶ τὴν συγκρότησιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ ἀφ' ὅσας ἐλαβὲ πληροφορίας, ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ παρατηρήσεις τινὰς ὑπ' ὄψιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἀποτεινομένας, πῶς δύναται νὰ ἐνεργηθῇ θετικῶς ἡ γενικὴ τοῦ ἔθνους ἑνώσις καὶ ὁμόνοια.

Δὲν δύναμεθα νὰ κερνηθῶμεν, ὅτι εἶναι χρέος ἀναπόφευκτον τῆς νομοτελεστικῆς ἐξουσίας νὰ διευθυνῇ τὸ ἐσωτερικὸν κατὰ τὸ ὡς ἐπικρατοῦντας νόμους, καὶ τὸ σῶμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπέμῃ εἰς κένεν ἀπὸ τὰ νόμιμα μέτρα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἡ νομοτελεστικὴ ἀρχὴ εἰς τοῦ ἐσωτερικοῦ τὴν διευθύνσιν. Φύλαξ ὁμῶς ἀπαράτρεπτος τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν νόμων, καὶ ἀξιοκατάκριτος, εἰάν δὲν ἔγῃ ἀγρυπνῶν τὸ ὄμμα εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν, ἤθελεν ἐπαῖξῃ βάρειαν εὐθύνην ἐπάνω του, εἰάν δὲν ἀναγγεῖλῃ ἐπισήμως ὅσα νομίζει ἐναντία τῶν καθεστώτων νόμων καὶ τῶν διατυπώσεων.

Μετὰ μεγάλην καὶ ἀνυπέρβλητον θλίψιν μαρθάνει ἡ Γερουσία τὰ διαφραζόμενα πανταχοῦ, ἀλώσεις φρουριῶν, γάσεις ἐσωτερικᾶς, ἐρημώσεις πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα δεινὰ, ἐπαπειλοῦντα λύσιν παντελῆ τῶν πολιτικῶν δεσμῶν καὶ σέρησιν τῶν ἱερώτατων δικαίων τοῦ πολίτου, ζωῆς, τιμῆς, ἰδιοκτησίας, καὶ ἐλευθερίας φρονήματος· ταῦτα πάντα ἀναγκάζουσι τὴν Γερουσίαν ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι τὸ πρότερον καὶ ἱερώτερον τῶν χρεῶν τῆς εἶναι ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὸ κράτος, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τοὺς λαοὺς· αὐτὸ ἦτον τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως τῶν εὐεργέτιδων τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεων, καὶ αὐτὸ ὑπόσχονται τὰ μέλη αὐτῆς εἰς τὸν ὅρκον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεβλήθησαν, ὅταν παρέλαβον τὰς ἡνίας τῆς Διοικήσεως.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θέλει κατορθωθῇ ποτέ, ἐν ὅσῳ τὸ ἔθνος εἶναι διηρημένον, καὶ ἐν κόμμα πολιτῶν ζητεῖ νὰ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ ὑψωθῇ. Διάφοροι τῶν ἐξ Ἀργούς κατὰ τὴν ἀπευκταίαν ἡμέραν τῆς 10 Δεκεμβρίου ἀναχωρησάντων Πληρεξουσίων, καὶ ἄλλοι παρουσιαζόμενοι ὡς τοιοῦτοι, συνῆλθον ἤδη εἰς Ἀργὸς κατὰ τὴν 11 τοῦ Ἰουνίου, καὶ συνεκρότησαν ἐπιτροπὴν ἐξεταστικὴν τῶν ἐφοδιαστικῶν ἐγγράφων, διὰ νὰ προπαρασκευάσωσι τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐναρξιν Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Δὲν εἶναι ἔργον τῆς Γερουσίας νὰ ἐξετάσῃ, εἰάν τφόντι αὕτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους ὅλου, ἡ ἀτόμων τινῶν, εἰάν ὁ πολίτης δίδῃ τὴν ψήφον του ὑπὸ τὴν σκιά τῶν νόμων, ἢ καταπιέζεται ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ δυνατοῦ, καὶ τέλος, εἰάν ἡ Συνέλευσις αὕτη θέλῃ κατορθώσῃ νὰ ἐνεργῇ συμφώνως μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοκόλλου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν εὐεργέτιδων αὐτῆς Δυνάμεων, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἔθνος τὴν ἐπιθυμητὴν εἰρήνην, ἢ θέλῃ γίνεαι αἰτία περισσοτέρας διαίρέσεως, καὶ δραστηκωτέρας ἐξάψεως τῶν παθῶν. Ἡ σκέψις ὅλων τούτων τῶν ἐμβριθῶν ζητημάτων ἀνήκει εἰς τοὺς νομίμους Πληρεξουσίους τοῦ λαοῦ, καὶ ἡ Γερουσία εὔχεται μόνον νὰ ἴδῃ συγκροτουμένην ὀλίγην τοῦ ἔθνους Συνέλευσιν, ἥτις μετὰ γλῶσσαν μίαν καὶ χεῖλος ἐν θέλει συζητήσῃ τὰ οὐσιώδη τῆς πατρίδος συμφέροντα, καὶ τὸ ἐπιθυμητότερον, νὰ ἴδῃ κατευναζόμενον τὸν βλάσμον τῶν παθῶν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐκρῆξιν τῶν καταστροφῶν καὶ ἀνταρξιακῶν, ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἥτις μετὰ νὰ κρατῇ μονίμως τὸ πηδάλιον τοῦ πολλαχῶς κλυδωνιζομένου Ἑλληνικοῦ σκάφους, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνην ἐλπίζομεν νὰ τὸ εἰσαῖξῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας.

Εκ Αθήναις, 27 Αυγούστου. — Ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Ρόδον τὴν 10 Αυγούστου, στερημένος τῶν πυργῶν, δύο βρικήων, μιᾶς γολέττας, καὶ ἑνὸς κωτέρου, τὰ ὅποια, χωρισθέντα ἀπ' αὐτοῦ, συνελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Τὰ δὲ 50 φορτηγὰ ἀπεβίβασαν παντοδαπὰς ζωοτροφίας εἰς τὴν Ρόδον, ὅπου ἐσυστάθησαν κατὰ τὸ παρὸν μεγαλύνονται ἀποθήκῃ.

Τὴν 13 ἀναπλεύσας ἐκ τῆς Ρόδου ὁ Ὀθωμανικὸς στόλος, ἀρᾶς εἰς τὸ ἀντικρὺ παραλίον· ὁ δὲ Αἰγυπτιακὸς εὐρίσκετο μετὰ τῶν ἑπτὰ ἀκρωτηρίων καὶ τῆς νήσου Ρόδου.

(Σμύρνης Ἐφημερίς.)

Πρὸς τὸν Κ. Γ. Χρυσίδην, Συντάκτην τῆς Ἐθνικῆς Ἐφημερίδος.

Κύριε,

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσετε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐφημερίδος σας τὰ ἐπισυναπτόμενα ἀντίγραφα, ὡς πολὺ συντείνοντα εἰς τὰς παρατηρήσεις μου, τὰς ὁποίας θέλω ἐκθέσει ὁσονούπω εἰς μίαν διατριβήν μου.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 27 Αυγούστου 1832.

Ὁ παλῆς Ρήγας Παλαμήδης.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ὑπ' Ἀρ. 337 τῆς 7 Ἀπριλίου 1832 ψηφίσματος τῆς Γερουσίας, κατὰ συνέπειαν τοῦ α' ἀρθροῦ τοῦ ὑπ' Ἀρ. 330 ἐκδοθέντος καταστατικοῦ ψηφίσματος αὐτῆς περὶ τῆς ἑπταμελοῦς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον Α'. Εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν ἐμπιστεύεται ἡ διοίκησις τοῦ κράτους μέχρι τῆς ἐλευτέως τοῦ Ἡγεμόνος Κυριάρχου, ἢ τοῦ Ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ἢ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ ἡ φροντίς πρὸ πάντων περὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ασφαλείας καὶ ἡσυχίας, κατὰ τὰς θάσεις τῶν ψηφισμάτων καὶ πράξεων τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ τῶν ἐπὶ ταῦτα θεμελιωμένων ψηφισμάτων τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀκολουθοῦς ἐξαιρέσεις, φυλαττομένων ὁμοίως ἀκεραίων τῶν περὶ προσωπικῶν ασφαλειῶν τοῦ πολιτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τῶν πρακτικῶν τῆς 1 συνεδριάσεως τῆς Δ' ἐν Ἀργεὶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Β'. Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὸ δικαίωμα, δύναμι τῶν ἀρθρῶν γ' καὶ δ' τοῦ Β' ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ 13 παραγράφου τῶν πρακτικῶν τῆς 11 συνεδριάσεως τῆς αὐτῆς Συνελεύσεως, νὰ ἐκτελέσῃ ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀνευ ἀναβολῆς τὰ ἐλλείποντα μέλη τῆς Γερουσίας εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου τῶν μελῶν αὐτῆς ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 5 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, προσκλήσει καὶ τοὺς ἀπόντας Γερουσιαστὰς εἰς τὰ γρῆπ των.

Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις θέλει συγκαλεσθῇ παρὰ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὸ 16 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος (τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως)· ἀλλ' οἱ περὶ τῶν ἐκδοθέντων τυπικῶν θέλων διατάττεσθαι μὲ τὴν σύμπραξιν τῆς Γερουσίας.

Τὰ μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς οφείλουν νὰ παραβρεθῶνται καὶ νὰ συνυπογράφουν εἰς ὅλα τὰ ἐκδοθέντα αὐτῆς διατάγματα καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, προσυπογράφοντες εἰς ταῦτα καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κλά-

δον ἀνήκουσιν. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἀπουσίας τινὸς τῶν μελῶν αὐτῆς, τὰ πέντε παρόντα ἀπαρτίζουν τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν.

Ε'. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς γίνονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλείονων· καὶ ὅταν ἐν μέλῳ αὐτῆς δὲν εἴναι τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὰ ἄλλα, καταχωρεῖ αἰτιολογημένην τὴν γνώμην του εἰς τὰ πρακτικά της, πλὴν ὑπογράφει.

Ζ'. Τὰ μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς θέλουν δώσει λόγον διὰ τὰς δημοσίας πράξεις των εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἢ εἰς τὸν Ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν Συνέλευσιν· οἱ δὲ Ὑπουργοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὰς δημοσίας πράξεις των, καὶ κατηγοροῦνται μὲν ἐνώπιον τῆς Γερουσίας διὰ προδοσίας, κατήχρησιν δημοσίων χρημάτων, καὶ δι' ὑπογραφὴν των εἰς δημοσίαν ἔγγραφον ἀντιβαίνειν εἰς τὰς θέσεις τῶν ψηφισμάτων καὶ πράξεων τῆς Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως· καὶ τῶν ἐπὶ ταῦτα θεμελιωμένων ψηφισμάτων τῆς Κυβερνήσεως, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ παρόντι ψηφίσματι ἐξαιρέσεις. Κρίνονται δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 131 καὶ 132 τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Τροικίνης, συνισταμένης τῆς προεξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τρεῖς μόνον Γερουσιαστὰς, καὶ ἐξελεγμένων τῶν κατηγορουμένων διὰ τῶν δύο τρίτων, καὶ μετὰ τὴν ἐξέταξιν ἐνεργεῖται ἡ ἐκ τοῦ ὑπουργήματός των ἐκπομπή, ἡ δὲ περαιτέρω κατὰ νόμους ἀπαιτούμενη καταδίωξις καὶ ποινὴ ἐναπόκειται εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἢ τὸν Ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν.

Ἀρ. 82. Ἡ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ὤφειλε νὰ προκηρύξῃ τὴν συγκάλεσιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Αἱ περιστάσεις ὑπαγορεύουν νὰ τὴν ἐπιταχύνῃ ὅσον τὸ συντόμωτέρον. Σπεύδουσα νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ χρέος της διευθύνει εἰς τὴν Γερουσίαν σχέδιον τῆς τοιαύτης διακηρύξεως. Ἐπεριδομένη εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν φρόνησίν σας, Κύριοι, εἶναι βεβαία ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ὅτι θέλετε εὐρεθῇ σύμφωνοι.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 17 Ἀπριλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ, Α. ΓΥΘΑΛΑΝΤΗΣ, Α. ΖΑΗΜΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Κ. ΜΠΙΟΤΣΑΡΗΣ, Α. ΜΕΤΑΞΑΣ, Α. ΠΑΛΠΟΥΤΑΣ.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Α. ΧΩΣΤΙΑΝΙΣ.

Ἀρ. 344. Ἡ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐλάβεν ἡ Γερουσία τὸ ὑπ' Ἀρ. 82 διήγημα τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Θεωροῦσα δὲ ἡ Γερουσία ὅτι, κατὰ τὸν τελευταῖον παράγραφον τοῦ Β' ἀρθροῦ τῶν ὑπ' Ἀρ. 317 καθηκόντων, ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ πράξῃ περὶ τῆς Συνελεύσεως τὰ εἰκότα, ἀνγγέλλει εἰς τὴν ἰδίαν νὰ σκεφθῇ καὶ προβῇ περὶ τῶν τύπων τῆς ἐκλογῆς καὶ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ 16 ἄρθρον τοῦ Β' ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 18 Ἀπριλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Α. ΤΣΑΜΑΔΟΣ, Ὁ Γραμματεὺς Π. ΒΑΡΒΟΓΛΟΥΣ.

Ἀρ. 85. Ἡ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ.

Ἐσκέθη ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῆς ὁποίας κἀνει ἡ Γερουσία μετὰ τὸν ὑπ' Ἀρ. 344 ἀπάντησίν της.

1830 υποχωρήσεως τῶν πρώτων δανειστῶν Κ. Νικολαΐ Μιχαήλ καὶ συντροφίας.

Ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τῆς κληρονομίας τοῦ Κ. Α. Παΐζη ἐκ μέρους τοῦ ἀνεψιῦ τῆς Κ. Ἰωάν. Παΐζη, καὶ μὴ ἐμφάνισις ἄλλων τινῶν κληρονόμων τοῦ ἀποθανόντος, ἀποκαθιστῶσιν ἀδέσποτον τὴν κληρονομίαν (eredita vaccante) καὶ ὑποκειμένην εἰς τοὺς δανειστὰς διὰ τὰ δάνειά των ἐξ αὐτῆς δὲ ταύτης ἡ χρεώσις περιστείας τοῦ ἀποθανόντος χρεώστῃ Κ. Ἀντωνίᾳ Παΐζη εἶναι δίκαιον καὶ πληρωθῇ ἡ ὑπὸ τὰς 22 Μαρτίου 1828 χρεωστικὴ τοῦ ἐρολογίου διὰ Γρόσια Τερικὴ χίλια τριακίσια Ἄρ. 1300, νομίμως ὀφειλόμενα πρὸς τὸν Κ. Π. Νεγροπόντε· τὰ δὲ εἰς θέσιν Συστάνας τῆς Σύρας δύο ὀσπῆτια ὑπ' Ἄρ. 880 καὶ 881, ὡς χηματίζοντα μέρος τῆς περιστείας τῆς ἀποθανόντος χρεώστῃ Κ. Α. Παΐζη καὶ ὑπὸ ὑποθήκην τῆς αὐτῆς δανειστῇ, ὡς διαλαμβάνει τὸ εἰρημένον χρεωστικὸν ἐγγράφον, κατὰ δίκαιον λόγον θέλουν ἐκτεθῇ εἰς δημοπρασίαν, ἀπὸ τὸ ἐξαγόμενον τῶν ὁποίων θέλουν δοθῇ εἰς τὸν δανειστὴν Κ. Π. Νεγροπόντε ὅσα ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐξαργύρωσιν τῆς ἐξηθέντος δανείας τῆς.

Ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ 22 Μαρτίου 1828 χρεωστικὴ τῆς ποτὲ Ἀντ. Παΐζη δὲν ἐπιφέρει τόκον πρὸς ὄφελος τῶν δανειστῶν, ὅτινος οὗτος δὲν λογίζεται νόμιμος εἰμὴ κατ' ἡν ἐγένεεν ἡ δικαστικὴ ἀπέκλισις τῆς πληρωμῆς τοῦ χρεώστῃ ἐκ μέρους τῆς Κ. Π. Νεγροπόντε, ἥτις ἐγένεε τὴν πρώτην Ἰανουαρίαν 1831.

Διὰ ταῦτα πάντα τὸ Πρωτόκλητον τοῦτο Δικαστήριον, συμφάνως μετὰ τὴν ὑπὸ τὰς 11 Ἰουλίου 1832 γνώμην τῶν ἐπὶ τῆς δίκης Συμβέλων,

Ἀποφασίζει κατ' ἐρήμην.

Α'. Ἡ ὑπὸ α' Ἰαν. 1831 ἀγωγή τοῦ Κ. Παύλου Νεγροπόντε διὰ τῆς ἐπιτρόπου τῆς Κ. Βασιλείας Βρέτα ἀποδέχεται διὰ τὸ τέλος τῆς καὶ πληρωθῇ τὸ δάνειόν τῆς ἀπὸ Γρόσια χίλια τριακίσια Ἄρ. 1300 μετὰ τὸν νόμιμον αὐτῶν τόκον αἰὰ 10 τοῖς 0|0 τὸν χρεῶν ἀπὸ τὴν α' Ἰανουαρίαν 1831 μέχρι τελείας πληρωμῆς.

Β'. Ἡ παρῶσα ἀπόφασις δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς ἑφημερίδος θέλει λάβει τὴν ἐκτέλεσίν της, ἀφ' ἧς προσηγυμένως ὁ ἐνάγων δώσῃ ἀξιοχρεῶν ἐγγυήσιν κατὰ τὸ 221 ἄρθρον τῆς ἐν χρήσει Πολ. Διαδικασίας.

Γ'. Γενομένων τέτων, τὰ ὑπ' Ἄρ. 880 καὶ 881 ὀσπῆτια τῆς ἀποθανόντος χρεώστῃ Ἀντ. Παΐζη, κεί-

μενα εἰς τοποθεσίαν Συστάνας τῆς Σύρας, θέλουν ἐκτεθῇ εἰς δημοπρασίαν, ἀπὸ τὸ ἐξαγόμενον τῶν ὁποίων θέλουν πληρωθῇ τὰ ἐφειλόμενα εἰς τὸν δανειστὴν Κ. Π. Νεγροπόντε, ἀφ' οὗ προσηγυμένως λάβωσι χώραν τὰ 304 καὶ λοιπὰ ἄρθρα τῆς μνηθείσης Διαδικασίας περὶ τῆς ἐκτέλεσεως τῶν ἀποφάσεων.

Δ'. Τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς Φοίνικας 14 ἐπὶ τῶν Φοινίκων 576, καθὼς καὶ τὰ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα εἰς ἑτέρας Φοίνικας δύο Ἄρ. 2, εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἐπιτρόπου Κ. Β. Βρέτα ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν ἐντολέων του, ὅστις θέλει τὰ λάβει μετὰ τὸ ὅλον τῶν δανείων του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐκαστὴν ἐνάτην Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακισιοστοῦ τριακοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἐν Μυκόνῳ.

Ὁ Πρωτ. Πρῶτος Ἰω. Βεάκης.

Ἐνάπουσία τοῦ Γραμ. ὁ ὑπὸ γραμ.

Δ. Γ. Κονδυλάκης.

Ἄρ. 89. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ κατὰ Μύκονον καὶ Σύραν Πρωτόκλητον Δικαστήριον,

Συγκείμενον παρὰ τῆς Π. Πρῶτος Κ. Ἰω. Βεάκης καὶ τῶν δικαστικῶν Συμβέλων Κ. Π. Ἰαννακοπέλης καὶ Δ. Ζάχαρη, συνῆλθεν εἰς συνεδρίαν τὴν ἑξῆς 11 Ἰουλίου τοῦ 1832 ἔτος, ἵνα ἐπιφέρει ἀπόφασιν εἰς τὴν περὶ κληρονομίας αἴτησιν τῆς Κ. Ἰωάννης Γεφυριώτη Κερκυραῖος ἐξαδέλφου ἐκ μητρὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Κλάδου Κερκυραῖος.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ τὴν 3 Δεκεμβρίου 1831 ἀγωγήν τῆς ἐνάγουσας Κ. Ἰω. Γεφυριώτη.

Ἀναγνὼν τὸ ὑπ' Ἄρ. 1473 πρὸς γράμμα τῆς Πρωτοκλήτης γάτης, καταχωρηθὲν εἰς τὸ παράρτημα τῆς 9 φύλλου τῆς ἑθνικῆς ἑφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ τὰς 10 Μαρτίου 1832 ἐπαναληπτικὴν τῆς Κ. Ἰω. Γεφυριώτη.

Ἀναγνὼν τὸ ὑπ' Ἄρ. 1808 Β' πρὸς γράμμα τῆς Δικαστηρίας τῆς γάτης, καταχωρηθὲν εἰς τὸ παράρτημα τῆς 4 φύλλου τῆς ἑθνικῆς ἑφημερίδος.

Ἀναγνὼν ἅπαντα τὰ ἀφ' ὧν τὴν προκειμένην αἴτησιν τῆς διαληφθέντος Ἰω. Γεφυριώτη ἐγγράφη.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

Αρ. 176. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ Πρωτόκλητον Δικαστήριον Τήνων
καὶ Θερμίων.

Ἐπὶ δὴ ὁ ὑπόδικος Κωνσταντῖνος Ἀνδρέου Σάμιος
κατηγγρηθεὶς συνεργάτης κίβδηλοποιίας ἐδραπέ-
τευσε.

Τὸ Δικαστήριον κατ' αἵτησιν τοῦ ἐξεταστοῦ
προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἔμπροσθέν του ἐντὸς
ἡμερῶν δέκα, διὰ ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὸ προσαπτόμε-
νον κατ' αὐτοῦ ἔγκλημα παρελθούσης δὲ τῆς προ-
θεσμίας ταύτης, τὸ Δικαστήριον θέλει προδεύσει
εἰς τὰς ἐργασίας του κατὰ τοὺς τύπους.

Ἐν Τήνῳ, τῇ 2 Μαρτίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Μ. Δημητριάδης.

Ὁ ὑπογραμματεὺς Σπ. Α. Δαλλωνᾶς.

Αρ. 88. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ Πρωτόκλητον Μυκόνος καὶ Σύρας
Δικαστήριον,

Συγκείμενον παρὰ τῷ Πρωτ. Προέδρῳ Κ. Ἰω.
Βαΐκῃ καὶ τῶν δικαστικῶν Συμβούλων Κ. Ν. Ἀνδρεο-
πούλου καὶ Π. Ἰωαννακοπούλου, συνήλθεν εἰς συνε-
δρίαν τὴν ἐνάτην Ἰουλίου τῷ χιλιοστῷ ἑκτακισι-
εσῷ τριακστῷ δευτέρῳ ἔτει, ἵνα ἐπιφέρει ἀπόφα-
σιν ἐπὶ τῇ πολιτικῇ διαφορᾷ περὶ ἐξαργυρώσε-
ως χρεωτικῆς ὁμολογίας μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Κ.
Παύλου Νεγροπόντε, παρισταμένου δια τοῦ Κ. Βασι-
λαίου Βρέτα κατὰ τῆς χ. λαζβόσης κληρονομίας τῷ
Π. Ἀντωνίῳ Παΐζῃ.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ α' Ἰανουαρίου 1831 ἀγωγὴν τοῦ
Κ. Παύλου Νεγροπόντε.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ 22 Μαρτίου 1828 χρεωτικὴν
ὁμολογίαν τῷ ἀπιδιώσαντος Ἀντ. Παΐζῃ περὶ τῶν
Κ. Νικόλαον Μιχαήλ καὶ συντροφίαν, διὰ Γρόσια
1300 ἄτ κα.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ τὰς 16 Δεκεμβρίου 1830 ὑπο-

χώρησιν τῆς εἰρημένης χρεωτικῆς τῶν δανεισῶν
πρὸς τὸν Κ. Π. Νεγροπόντε.

Ἀναγνὼν τὴν ὑπὸ τὰς 20 Νοεμβρίου 1828 ἐγκα-
τάλειψιν τῆς κληρονομίας τοῦ ποτὲ Ἀντ. Παΐζῃ
γενομένην παρὰ τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ Κ. Ἰω. Παΐζῃ
εἰς πρᾶξιν ὑπ' Ἀρ. 2441 τοῦ δημοσίου Μνήμονος
Ἑρμοπόλεως Σύρας Κ. Σκαρλάτου Μαξίμου.

Ἀναγνὼν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς δίκης ἑγγράφα.

Παρατηρεῖ,

Ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν, ὅτι ἔδεις κληρονόμος
ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἵνα ἀπελογη-
θῇ εἰς τὰς ἀπατήσεις τοῦ ἐνάγοντος Παύλου Νε-
γροπόντε, μολοντί προσεκλήθησαν κατ' ἐπανάλη-
ψιν διὰ τῶν ὑπ' Ἀρ. 944 καὶ 1476 προγραμ-
μάτων τοῦ Πρωτοκλήτου, καταχωρηθέντων εἰς τὰ
παραστήματα τῶν 52 καὶ 13 ἀριθμῶν τῆς Γενικῆς
Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐφ' ὅσον δὲ τὴν οὐσίαν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν Κ. Ἀν-
τώνιος Παΐζης ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Κ. Νικολάου
Μιχαήλ καὶ συντροφίας Γρόσια Τουρκικὰ 1300 ἄ-
τοκα μὲ ἐξάμηνον προθεσμίαν, ἀρχομένην τὴν 22
Μαρτίου 1828, παραχωρῶν ἐπὶ τούτῳ εἰς ὑπο-
θήκην τὰ τῆς ιδιοκτησίας του δύο ὀσπήτια κείμενα
εἰς τοποθεσίαν τῆς Σουσούνης εἰς Σύραν.

Ὅτι οἱ δανεισῆ, δυνάμει τῆς ὑποχρεωτικῆς των
ἑγγράφου ὑπὸ 16 Δεκεμβρίου 1830, παρεχώρη-
σαν τὴν μνησθεῖσαν χρεωτικὴν μὲ τὰ δικαιώματα
αὐτῆς τοῦ Π. Κ. Ἀντωνίου Παΐζῃ πρὸς τὸν Κ. Παῦ-
λον Νεγροπόντε.

Ὅτι ὁ κληρονόμος τοῦ χρεώσε Κ. Α. Παΐζῃ Κ.
Ἰωάννης ἐγκατέλειψεν ἐπισήμως τὴν κληρονομίαν τῷ
θεῖς τε, ὡς ἀποδείκνυται ἡ ἐνώπιον τῷ δημοσίῳ Μνή-
μονος Σύρας ὑπ' Ἀρ. 2441 πρᾶξις του γενομέ-
νη τὴν 20 Νοεμβρίου 1828 ἐν Σύρᾳ καὶ

Σκεπτόμενον,

Ὅτι, μὴ παρυσιασθέντος τινὸς τῶν κληρονόμων
τοῦ Π. Ἀντωνίου Παΐζῃ, ἵνα ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ὑπὸ τὸ
χρεωτικὸν ἑγγράφον ὑπογραφὴν τέττα, ὁ νόμος θεω-
ρεῖ ἀδιαφιλονέκητον τὸ εἰρημένον χρέος τοῦ ἀποθα-
νόντος Α. Παΐζῃ διὰ Γρόσια 1300 πρὸς τὸν Κ. Παῦ-
λον Νεγροπόντε, γενόμενον δανειστὴν τῷ εἰρημένῳ Π.
Κ. Α. Παΐζῃ διὰ τῆς ὑπὸ τὰς 16 Δεκεμβρίου

Ἀρ. 169. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ Ἐμπορικὸν Δικασήριον

Ἐκποιεῖ τὸν ἀπόντα ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπι-
κρατίας Κύριον Νικόλαον Σταματάκην ὅτι, ἐπειδὴ
δὲν ἐπαρξιάθη ἐπὶ τῇ Δικαστηρίᾳ τέττα ἐντὸς τῆς
προθεσμίας, ἥτις τῷ ἐχρηγήθη διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 1070
προγράμματος τῆς Δικαστηρίᾳ, δημοσιευθέντος διὰ
τῆς Ἑθνικῆς Ἐφημερίδος, ἐπαρξίασεν εἰς τὸ Δικα-
στήριον τέττο ὁ Κύριος Α. Ράλλης ἐτέραν ἀνα-
φορὰν τε ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἡμερομηνίας, δι' ἧς
ἐκθέτει, ὡς ἐν αὐτῇ.

Προσκαλεῖ διὸ ἐκ δευτέρου αὐτὸν, ἵνα ἐντὸς δύο
μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσίευσιν τῆς παρόντος παρξια-
θῇ εἰς τὸ Δικαστήριον τέττο ἢ ὁ ἴδιος προσωπικῶς
ἢ διὰ νομίμου ἐπιτρόπου τε, διὰ τὴν ἀπολογηθῇ ἄλλως,
τὸ Δικαστήριον θέλει προδύτα εἰς τὴν ἀπόφασιν
καὶ μέχρι τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Τὸ παρὸν νὰ γνωστοποιηθῇ, κηρύττοντος ἀσυνομικῶς
ὑπὲρ τε μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας
τῆς πόλεως ταύτης, καὶ νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τὰς
πλησιέστερας συγγενεῖς τῆς ἀπόντος Κυρίου Νικολάου
Σταματάκη, νὰ τοιχοκολληθῇ δὲ εἰς τὴν θύραν
τῆς Δικαστηρίᾳ, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἑθνικῆς
Ἐφημερίδος διὰ κτλ.

Ἐν Σύρα, τῇ 21 Αὐγέστου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Γεώργιος Μελαῖς.

Ὁ Γραμματεὺς Ἰωσήφ Ἡσαΐας.

Ἀρ. 2373. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ κατὰ Μύκωνον καὶ Σύραν Πρωτόκλητον
Δικασήριον.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τῷ Πρωτοκλήτῳ τέττω ἐξεταστῆς
Κ. Α. Βόβος δι' ἀνάφορᾶς τε πρὸς τὸ Δικαστήριον
ἠτήσατο τὴν κατὰ τῆς Παναγιώτης Ἰωάννης Ζαγο-
ραίᾳ, κατηγορηθέντος παρὰ τῆς Κ. Π. Ἀνδρεάν διὰ
κλοπὴν, ἐκδοσὶν ἐντάλματος ἐμφανίσεως, καθὼς δρα-
πετεύσαντος τῆς φυλακῆς τῆς νῆστε ταύτης.

Τὸ Δικαστήριον κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' Ἀρ. 302
ἀρθρου τῆς ἐν χρήτει Ἑγκληματικῆς Διαδικασίας
ἐντέλλεται τῷ εἰρημένῳ Παναγιώτῃ Ἰω. Ζαγοραίῳ
νὰ ἐμφανιθῇ ἐνώπιόν τε εἰς προθεσμίαν ἡμερῶν δέκα,
ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ διὰ τῆς συνήθους τύπης τὸ παρὸν
ἐντάλμα, ἵνα ἀπολογηθῇ εἰς τὴν κατ' αὐτὴν κατηγο-
ρίαν τῆς προμνησθέντος ἐξεταστῆς.

Ἄλλως, τὸ Δικαστήριον θέλει ἐνεργήτῃ τὰ διακε-
λευόμενα παρὰ τῶν νόμων.

Αἱ Ἀρχαὶ τῆς Κράτης ὀφείλου νὰ ἐπαγρυπνῶσι
διὰ τὴν σύλληψιν τῆς εἰρημένου Φυγοδίκου Παναγιώτε
Ἰω. Ζαγοραίᾳ, ἵνα παραδθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν
νόμων διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαιοσύνης.

Ἀντίγραφον τῆς παρόντος δημοσιεύεται διὰ τῆς Ἑθν.
Ἐφημερίδος, καὶ ὡς ἄλλως ὀρίζει ὁ νόμος. Χαρακτη-
ριστικὰ τῆς δραπέτης, ἡλικία χρόνων 19, ἀνάστημα
μέτριον, λασίον τὸ πρόσωπον, μύξα ξανθὸς, ὀφθαλ-
μοὶ μέλανες.

Ἐν Μυκόνῳ, τὴν 30 Αὐγέστου 1832.

Ὁ πρὸς. Πρόεδρος Ἰω. Βεάκης.

Ὁ τύπον ἐπ. Γραμματέως

Δ. Γ. Κονδυλάκης.

των, καὶ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἀρνεῖται ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς.

Ἡ Κυβέρνησις προσκαλεῖται, καὶ θέλει πρρευρεθῇ εἰς τὴν τελευτὴν ταύτην. Προσκαλεῖται δὲ καὶ ἡ Γερουσία, συνταχθεὶς μετὰ τῆς Κυβερνήσεως νὰ συμπρρευρεθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ τούτῳ προσδιορισμένον κατὰστημα.

Ἡ μελετὴ γίνεται μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἥτις ἐκτελεῖται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅθεν μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τῆς τελετῆς.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 13 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ.

Κύριε Πρόεδρε,

Ταύτην τὴν στιγμήν μανθάνομεν ὅτι σήμερον τὸ πρωὶ συνεκαλέσατε εἰς τὴν οἰκίαν σας μέλη τινὰ τῆς Γερουσίας καὶ τὸν Γραμματέα αὐτῆς, ἔχοντες ἀντικείμενον διάγγελμα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Γερουσίαν, εἰδοποιούν τὴν ἐναρξίν τῆς Ἐθν. Συνελεύσεως, καὶ προσκαλοῦν τὴν Γερουσίαν νὰ πρρευρεθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν τελευτὴν τοῦ ὅρκου τῶν Πλερεξουσίων τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τὰς διατυπώσεις καὶ τὸν ἐσωτερικὸν διοργανισμόν τῆς Γερουσίας, ὁ Πρόεδρος αὐτῆς χρεωστέῃ ἀναπερθέτως νὰ προσκαλῇ ἐγκρίτως τε καὶ ἀνεξαιρέτως ἅπαντας τοὺς ἐν Ναυπλίῳ παρευρισκομένους Γερουσιαστὰς διὰ τὰς συνεδριάσεις. Τόπος τῶν συνεδριάσεων τῆς Γερουσίας εἶναι τὸ γερουσιαστικὸν κατὰστημα. Τὰ δὲ πρακτικὰ, καθὼς καὶ τὰ κατὰ συνέπειαν τούτων ἐξερχόμενα ἐγγράφα, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι κύρος, ἐὰν δὲν ἀναγνωσθῶσι καὶ ἐγκριθῶσιν εἰς τὴν ἐπιούσαν συνεδρίαν, οὔτε εἶναι συγχωρημένον νὰ συμπαραλαμβάνουν κάμμιαν ἄλλην ὑπόθεσιν ἢ προσθήκην, ἐκτὸς τῶν ὧν ἐσυζητήθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν εἰς τὴν προλαβούσαν συνεδρίαν.

Τοιοῦτοι τύποι καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐμπεριέχονται εἰς τὸν ὁργανισμόν καὶ τὸν χανονισμόν τῆς Γερουσίας, καθὼς καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ αὐτῆς, ἀπαιτοῦνται, διὰ νὰ εἶναι αἱ πράξεις τῆς νόμιμοι· πᾶσα δὲ πράξις ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ παράνομος καὶ κατακριτέα.

Δὲν πιστεύομεν ὕστερον ἀπὸ τὰς τοιαύτας διατυπώσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἀγνοεῖ βέβαια ὁ Πρόεδρος, νὰ περιέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν παραδρομὴν, καὶ νὰ συνεκάλεσε συνεδρίαν ἀπὸ μερικῶν Γερουσιαστῶν, καὶ εἰς ἰδιαιτέρον οἶκον.

Ἐὰν δὲ εἶναι ἀληθὲς ὅτι διάγγελμα τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὸσον σπουδαῖον καὶ ὑψηλὸν ἀντικείμενον, ὡς εἶναι ἀπ' ἀρχῆς εἰς χεῖρας τοῦ Προέδρου, καὶ ὁ Πρόεδρος ἠμέλει νὰ θέσῃ αὐτὸ ἀμέσως ὑπ' ὅψιν ὅλου τοῦ σώματος ἐπὶ πλήρεις συνεδριάσεως, οἱ ὑποφαινόμενοι ὡς μέλη τῆς Γερουσίας, πρὸς τὰ ὁποῖα δὲν ἔγεινεν οὐδεμίαν περὶ τούτου ἐκδοχὴν, ὀφείλομεν νὰ σᾶς παρατηρήσωμεν, Κύριε Πρόεδρε, ὅτι ἡ πράξις αὕτη θάλλει τὴν Γερουσίαν εἰς τρομερὰν εὐθύτητα ἐνώπιον τοῦ ἔθνους.

Συγχρόνως δὲ μὴ θέλοντες νὰ συμμεθεζώμεν μιᾷ τοιαύτῃ εὐθύτητι, καὶ ὀφείλοντες νὰ ὑπερασπισθώμεν τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους, θέσεώς μας, διηκηνωτόμεθα ἀνεύθυνον τῶν ἐκτελεστικῶν πράξεων καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν, καὶ διημαρτυροῦμεθα ἐναντίον τούτων, καθὼς καὶ καθ' ὅποιαν προγεγονυῖαν ἐκδοχὴν πράξεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐφυλάχθησαν ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἔθνους.

Ἐξαιτούμεθα δὲ νὰ καταχωρηθῇ ἡ πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰς πρακτικὰ τῆς Γερουσίας, καὶ νὰ μᾶς δοθῇ ἀντίγραφον ἐπισημειωμένον. Ὑποσημειούμεθα μὲ τὴν ὀρελόμενὴν ὑπόληψιν.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 14 Ἰουλίου 1832, ὥρα δεκάτῃ πρὸ μεσημβρίας.

Οἱ Γερουσιασταί, Ρ. Παλαμῆδης, Φ. Κ. Μαῦρος, Γ. Καραμάνος, Τ. Μαγκίνας, Ε. Ξένος, Γ. Δαρειώτης, Α. Καλαμογάρτης.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Ἐθν. Ἐφημερίδος.

Κύριε,

Εἰς τὸ ὑπ' Ἀρ. 8 φύλλον τοῦ Καθρέπτου μ' ἄκραν ἐκστασιν ἀνέγνωσα μίαν διατριβὴν, ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ λεγόμενου στρατηγοῦ Κεζάνη καὶ λοχαγοῦ Μπουφίδη, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ῥηθέντες οὔτοι ἀπολογούνται εἰς τὰς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας κατ' αὐτοῦ ἡ Ἀθηνᾶ εἶπε περὶ τοῦ τολμηθέντος κατὰ τῶν Πληρεξουσίων ἀνοσιουργήματος. Βέβαια μεγάλῃν ὑπομονὴν ἔπρεπε νὰ λάβω, διὰ νὰ ἀναγνώσω μέχρι τέλους τοιαύτην διατριβὴν, καὶ ἀκόμη περισσοτέρην, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶ νὰ γράψω ἐναντίον. Κύριε, ποτὲ δὲν ἐπιχειρίσθην νὰ πολεμήσω εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἴσως ἤθελον μένει εἰς σιωπὴν, ἂν μίαν γελοῖαν διατριβὴν δὲν ἤθελε μ' ἐγείρει εἰς ὀργήν. Φρίττω τῷ ὄντι, φρίττω ὅσκις ἀναφέρω εἰς τὸν νῦν μου τὸ ἀνόσιον κίνημα τῆς 10 Αὐγούστου, κίνημα, τὸ ὁποῖον εἰς κἀνὲν χρονικὸν κἀνὸς ἔθνους δὲν βλέπει τις, κίνημα, τὸ ὁποῖον εἰς κἀμμίαν δεινὴν περίστασιν οἱ Ἕλληνες δὲν ἔκαμν, κίνημα τέλος πάντων, τὸ ὁποῖον διεγείρει φρίκην εἰς τὸν ἄνθρωπον μόνον ὅταν τὸ φαντασθῇ, πολλῶ μᾶλλον ὅταν τὸ ἴδῃ ἐκτελούμενον. Θυσίαν μεγάλην ἤθελεν εἶναι δι' ἐμὲ βέβαια τὸ νὰ ἀποκρίνωμαι περὶ τοιούτων πραγμάτων, καὶ εἰς ὑποκαίμενα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν πράξεων τῶν καὶ διαγωγῆς τῶν σύρων τὴν περιφρόνησιν ὅχι μόνον ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν τιμίων ἀνθρώπων· ἀλλ' ὥς μὴ στοχασθῶν οἱ Κ. Κεζάνης καὶ Μπουφίδης, ὅτι ἀποκρίνωμαι εἰς αὐτοὺς, ὅχι! ἀποκρίνωμαι εἰς τοὺς περὶ λόγους καὶ ἀνοήτους λόγους, καταχωρισθέντας εἰς τὸν Καθρέπτην, καὶ αὐτὸ ὅχι διὰ νὰ φωτίσω τὸ κοινόν, διότι τὸ κοινόν εἶναι ἀρκετὰ πληροφορημένον περὶ τούτου, ἀλλὰ διὰ νὰ στηλιτεύσω περισσότερο τὰ ὀνόματά των, καθὼς καὶ τὰ τῶν συγκακλουργῶν των. Τὸ μεγαλύτερον ἐπιχείρημα τοῦ Κεζάνη καὶ Μπουφίδη πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ ληττρικοῦ τούτου κινήματος εἶναι τὸ ἑξῆς Τὸ κίνημα τοῦτο ὑπαγορεύθη μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸ ἀνοικονόμητον καὶ τὴν ἀπελπισίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε φθάσει ὁ στρατιώτης Ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἐσθλάθη μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν ἀδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως, μ' ὅλον ὅτι ἀνέφερε πολλάκις τὴν ἐνδεῖάν του διὰ μαρτυρούμενος, καὶ κάμμία ἀπὸ τὰς προθεσμίας τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἔλαβε τὴν ἀπαιτούμενην ἐνέργειαν Πιστεύω ὅτι οἱ στρατιῶται ἐστενοχωροῦντο, διότι οἱ ἀρχηγοὶ των ἐσπερίστησαν τοὺς μισθοὺς των. Ἀλλ' ὅλον τὸ στρατιωτικὸν τῆς Ἑλλάδος δὲν πάσχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὸ ἴδιον, πλὴν καὶ ἄλλο σῶμα δὲν συνέλαβε τοιοῦτον ἀνοσιουργημα. Παραπράτνεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπλήρωσε τὰς διὰ προθεσμίας πρὸς αὐτοὺς ὑποσχέσεις της· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἂν εἶχον δίκαιον

τακτικήν καὶ νόμιμον Ἀρχήν· ἀλλέως, οὔτε ἡ Γερουσία ποροῦσε νὰ παρατείνῃ ἕως σήμερον τὰ ἔργα τῆς, οὔτε ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἤθελε λάβει τὸν τύπον κυβερνητικῆς τῆς νομίμου. Ἐπειδὴ ἡ Γερουσία ἐμπιστεύεται εἰς ἐαυτὴν παρακαταθήκην τῶν νόμων, εἶναι εὐλογον νὰ σταθμίζῃ εὐλόγως ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὰς νομίμους ἢ μὴ νομίμους ἀρχάς.

Ἡ Γερουσία λέγει ὅτι ἔλαβεν ἔγγραφα, ἀφορῶντα τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ κράτους. Ως φύλας τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν νόμων, γνωρίζει βέβαια, ὅτι καμμία ἀνταπόκρισις καὶ παρὰ τὴν τῆς Κυβερνήσεως δὲν τῆς παρεχωρήθη ἀπὸ τοῦ νόμου, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ μὴ θέσῃ τὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνακαλῇ εἰς τὴν εὐταξίαν ἐκείνους, τῶν ὑποίων ἀγαπᾷ νὰ τιμᾷ καὶ νὰ ἐπαινῇ τὴν σύμφωνον μὲ τὸν νόμον διαγωγὴν.

Δὲν λυπεῖται ὀλιγώτερον ἡ Κυβέρνησις διὰ τὰς ἐπικρατούσας ταρχάς καὶ ἀνωμαλίας· ἀλλὰ μὲ θλίψιν τῆς ἀναγκάζεται ν' ἀνάβῃ εἰς τὰς ἀληθινὰς αἰτίας τῶν. Δὲν ἀμφισβᾷ ὅτι καὶ ἡ Γερουσία, ἂν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὅσας πληροφορίας ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις, ἤθελεν εἶσθαι κατὰ πάντα πεπεισμένη, ὅτι αἱτίαι τῶν κακῶν εἶναι ἐν κόμῳ ἀνθρώπων, οἵτινες συνειθισμένοι νὰ θυσιάζουν τὰ κοινὰ συμφέροντα εἰς τὰ ἴδια τέλη τῶν, καὶ νὰ ὑψώνωνται πατοῦντες τῶν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν ἄλλων, δὲν θέλουν οὐδὲ σήμερον νὰ καταβῶσιν ἀπὸ τὴν ἀδίκον ἐκείνην θέσιν τῶν, οὐδὲ νὰ στέρξουν εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν νόμων ἰσότητά.

Ποτὲ αἱ ἐκλογαὶ τῶν Πληρεξουσίων δὲν ἔγεινεν τόσον ελευθεραὶ, ὅσας αἱ παροῦσαι. Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ὅχι μόνον ἔργα ἐξουσίας, ἀλλ' οὐδ' ἀπλὴν ἐπιρροὴν μετέλθεν εἰς αὐτάς. Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἄλλαι ἐκλέξαν ἐλευθέρως νέους Πληρεξουσίους, καὶ αἱ περισσότεραι ἐπεκύρωσαν σιωπηλῶς ἢ ῥητῶς τὰς πρώτας ἐκλογὰς τῶν.

Ἐρχόμεθα εἰς τὸ κυριώτερον ζήτημα, τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐξεταστικῆς τῶν πληρεξουσιακῶν ἐγγράφων ἐπιτροπῆς. Εἶναι λάθος, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην Συνέλευσιν αἱ κεντρικαὶ Ἀρχαὶ ἐξέτασαν ἔγγραφα. Μὴ δυναμένων τῶν ἐπαρχιῶν διὰ τὰς τότε ἀνωμάλους περιστάσεις νὰ ἐκλέξουν ἀπ' εὐθείας τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν, ἀνεδέχθησαν αἱ κεντρικαὶ ἐκεῖναι Ἀρχαὶ τὰ ἐκλεκτικά, ἀλλ' ὅχι τὰ ἐξεταστικά ἔργα· διὰ δὲ τὰ πληρεξουσιακὰ ἔγγραφα ἐκλέγθη παρὰ τῆς Συνελεύσεως ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ, συγχειρμένη παρὰ τῶν Κ. Γερμ. Παλαιῶν Παιτρῶν, Χαρ. Περούκα, Α. Μανρόλα, Α. Τσιμπουράκη κτλ. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ἱστορικὴ, καὶ ἡ παραδρομὴ τῆς φέρει τόσον μεγαλητέραν ἀπορίαν, ὅσον εὐρίσκονται εἰς τὴν Γερουσίαν μέλη, τὰ ὅποια ἔλαβον βέβαια μέρος εἰς τὴν Συνέλευσιν ἐκείνην.

Εἰς τὴν ἐν Ἀστρεὶ Συνέλευσιν ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ κρίνασα τὴν νομιμότητα τῶν πληρεξουσιακῶν ἐγγράφων, ἦτον συνθεμένη ἀπὸ Πληρεξουσίου. Εἰς δὲ τὴν Γ' ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐκρίθη μὲν εὐλογον ἀπὸ τὴν νομοτελεστικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν Βουλὴν νὰ γενῇ προεξέτασις μικροῦ ἀριθμοῦ πληρεξουσιακῶν ἐγγράφων ἀπὸ ἐπιτροπὴν βουλευτικὴν· ἀλλ' ἐνθυμεῖται βέβαια ἡ Γερουσία τὰς γενομένας παρὰ τῶν Πληρεξουσίων ἀντιστάσεις, καὶ τέλος τὸ ὅποιον ἔλαβε μέτρον τῆς ἀπὸ Ἀρχῆς εἰς Ἐπίδαυρον μεταβάσεώς τῶν, καὶ τῆς συνθέσεως τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἐν Τροιζήνι Συνέλευσις ἀνέφρωσε τέλος πάντων τὴν πρώτην τάξιν καθ' ὅλην τὴν πληρότητα καὶ καθαρότητά τῆς. Ὅταν δὲ συνεκροτεῖτο ἡ ἐν Ἀργεὶ Συνέλευσις, τὸ Πανελ-

λήνιον δὲν εἶχεν ἀκόμη παύσει τὰ ἔργα του· οὐτ' ἕνα μίαν πρᾶξιν παύσεως ἐξεδόθη ποτὲ, οὔτε, ἂν ἐξεδίδετο, εἴη ἰσχύον, διότι τὸ 3 ἄρθρον τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1828 ποταξέως τῆς Βουλῆς καὶ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1828 ψηφισμάτος λέγουν ῥητῶς, ὅτι τὸ συμβούλιον ἐκεῖνο ἔαελλε νὰ παραταθῇ « εἰς τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Συνελεύσεως ». Τίς ἀμφισβολία πλέον ὅτι τὸ παράδειγμα, τὸ ὅποιον ἡ Γερουσία ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειαν τῆς γνώμης τῆς, εἶναι ἀναντιρρήτως ἐναντίον αὐτῆς.

Ἡ Κυβέρνησις συσταίνει εἰς τὴν διάκρισιν τῆς Γερουσίας τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

1. Ἀπὸ ὅλης τῆς Συνελεύσεως ἡ ἐν Ἀστρεὶ μόνη ἐγνώρισε παρέμβασιν τῆς Βουλῆς, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τρεῖς ἢ παραδεχθεῖσα τάξις εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν γενικὸν νόμον τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀντιπροσωπικῶν ἐγγράφων· ὥστε, ἂν συμβουλευθῶμεν τὸν ἀριθμὸν, τὸν εὐρίσκουμεν ὑπερισχύοντα ὑπὲρ τῆς τάξεως ταύτης. 2. Αἱ ἀνωτέρω Συνελεύσεις καθιέρωσαν τὴν τάξιν ταύτην· καὶ καθ' ὅλους τοὺς νόμους αἱ νεώτεραι διατάξεις καταργοῦσι τὰς ἀρχαιοτέρας. 3. Ὅσας αἱ νόμοι σιωπᾷ, ἢ αἱ προκύπτουσιν ἐκ τῶν συνθητικῶν διατάξεις εἶναι συγκεχυμέναι ἢ ἐναντιαί, ὀφείλομεν νὰ προσφεύγωμεν εἰς τὴν γενικὴν νομολογίαν· καὶ ἀναμφισβήτως, ὅπου ὑπάρχουν ἀντιπροσωπικὰ σώματα, ἐκλέγουσιν τὰς ἐξεταστικὰς ἐπιτροπὰς αὐτὰ τὰ ἴδια, καὶ δὲν συγχωρεῖται παρέμβασις ἄλλης Ἀρχῆς. 4. Εἶναι ἀρά γε ἀνάγκη νὰ ἐνθυμίσωμεν τὴν Γερουσίαν, πόσον μεγάλη καὶ αἰσθητὴ εἶναι ἡ διχρορὰ τῶν ἀνεξαρτήτων νομοθετικῶν ἐξουσιῶν ἀπὸ τῆς γνωμοδοτικῆς συμβουλίας.

Ἀφοῦ ἐξεθέσαμεν τὰ παραπεσόντα λάθη, νομίζομεν χρέος μας νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν Γερουσίαν, εἰς ὄφελος τῆς ἰδίας τῆς τιμῆς, ὅτι ἠκούσθη ἀπὸ πολλὰ στόματα ἀρχετὰ κοινῇ καταβολή, ὅτι τάχα εἰς τὴν συζήτησιν καὶ σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου, περὶ οὗ ὁ λόγος, δὲν ἐφυλάξε τοὺς ὁρισμένους κανονισμούς. Ἡ Κυβέρνησις, γνωρίζουσα ὅτι ὅσον ὁ βαθμὸς τῶν Ἀρχῶν εἶναι ἀνώτερος, τόσον ἀγρυπνότερα ὀφείλουν νὰ διατηροῦν τὴν τάξιν καὶ τοὺς κανονισμένους τύπους, ἐπιθυμεῖ νὰ πληροφωρηθῇ, ὅσον δυνατὸν ταχύτερα, ὅτι αἱ φημαι αὗται δὲν ἔχουν βᾶσιν ἀληθῆ ἢ εὐλογοφανῆ.

Ἡ Κυβέρνησις, πρὶν τελειώσῃ τὸ παρὸν, ἀγαπᾷ νὰ σᾷ πληροφωρήσῃ, Κύριοι, ὅτι δὲν ἄφησεν ἀμεταχείριστον κἀνὲν ἀπὸ τὰ δυνάτα μέσα τῆς ἡπιότητος καὶ εἰρηνοποιήσεως διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ ἀπὸ τὰ ὀλέθρια καὶ ἐγκληματικά ἐπιχειρήματα τοὺς ἀπανενοημένους ἐχθροὺς τῆς εὐταξίας καὶ τῶν νόμων. Εἰς ἰδιαίτερον διάγγελμα θέλει σᾷς ἀναπτύξῃ κατὰ πλάτος τὰ μέτρα, τὰ ὅποια ἔκρινεν ἀναγκαῖα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν καθεστώτων καὶ τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 7 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ, Δ. ΓΥΗΛΑΝΤΗΣ, Α. ΖΑΗΜΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Κ. ΜΠΟΥΣΑΡΗΣ, Δ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ.

Ἀρ. 2236.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς γ' προκαταρκτικῆς συνεδριάσεως κοινῇ ποιεῖ διὰ σημερινοῦ ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι αὔριον τῇ 14 τοῦ τρέχοντος αἱ Πληρεξουσὶαι δίδουσιν

ἰκανοὶ ὁμῶς, ὅπου δὲν δύναται ν' ἀποσιωπήσῃ ἡ Γερουσία, χωρὶς νὰ νομίσῃ ἑαυτὴν ὑποκειμένην εἰς βαρυτάτην εὐθύνην εἶναι ἡ σύστασις τῆς ἐπὶ τῶν ἐφοδιαστικῶν ἐγγράφων ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἱκανὴν ἰσως νὰ γένῃ καὶ πηγὴ σκανδάλου καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, καὶ τοῦ κυριώτερον, ὡς προφανῆ ἐναντίαν τῶν καθιερωτῶν νόμων καὶ διατάξεων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὥς νὰ γνωστῇ ἀκριβῶς, ὅτι ἡ Γερουσία δὲν θέλει νὰ τηρίξῃ με ἀνένδοτον τιμωρὴν ἰδανικὰ δικαιώματα, ἃς ἀναδράμωμεν εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ ἀγῶνός μας, καὶ ἃς διατρέξωμεν τὰς μετὰ ταῦτα ἐποχάς, διὰ νὰ ἴδωμεν ποίους νόμους καὶ τύπους ἐφύλαξαν οἱ κατὰ διαφόρους Συνελεύσεις συνεργούμενοι Πληρεξούσιοι εἰς τῶν ἐφοδιαστικῶν ἐγγράφων τὴν εξέτασιν.

Μὲν ὅλον ὅτι νόμος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν καιρὸν, ὅτε συνεκροτήθη κατὰ τὸ 1821 ἔτος ἡ πρώτη ἐν Ἐπιδαύρῳ Συνέλευσις, δὲν ἡμέλησαν αἱ προσυζηθεῖσαι κεντρικαὶ Ἀρχαὶ εἰς τὰ τρία μέρηματα τοῦ κράτους νὰ θέσωσι τὴν ἀπαιτούμενην ἐπικύρωσιν εἰς τῶν ἀρ' ἐκάστου μέρηματος Πληρεξουσίων τὰ ἐγγράφα. Ἀλλὰ τὸ συστηθὲν ἐπομένως νομοθετικὸν σῶμα ἐκκρόνισε τὸν τρόπον τῆς εξέτασεως διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 65 διατάξεως γενομένης κατὰ τὴν 24 Μαρτίου τοῦ 1823 ἔτους, καὶ κατὰ συνέπειαν ταύτης διώρισε πενταμελὴ ἐπιτροπὴν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σώματος, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τῶν εἰς τὴν δευτέραν ἐν Ἄστρει Ἐθνικὴν Συνέλευσιν προσκαλουμένων Πληρεξουσίων τὰ ἐγγράφα· πρῶτος, τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθη καὶ ἡ ἰδίᾳ Συνέλευσις.

Αὕτῃ ἡ βῆσις ἐφυλάχθη καὶ εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς τρίτης Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Τὸ Ἐκτελεστικὸν σῶμα εἰδοποίησε τὴν Βουλὴν περὶ τῆς συστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ ὑπ' Ἀρ. 16,035 διαγγέλματος, ἧτις, ἀπαντήσασα διὰ τοῦ ὑπ' Ἀρ. 1,135 προβουλεύματος, διώρισε ἐπιτροπὴν ἐν τῇ 305 συνεδριάσει γενομένη κατὰ τὴν 11 Ἰανουαρίου τοῦ 1826.

Ἡ παῦσις τοῦ Πανελληνίου ἠνάγκασε τὸν μακαρίτην Κυβερνήτην νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν ταύτην εἰς τὴν συγκρότησιν τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, καὶ καθ' ἃς ἡ Κυβέρνησις εἶχε τότε θετικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας περὶ τῶν ἀδιαφιλονεικῶν Πληρεξουσίων, κατὰ συνέπειαν τοῦ Ζ' παραγράφου τῶν ὑπ' Ἀρ. 12,389 πρὸς τὰς ἐπιτοπίους Ἀρχὰς ὁδηγίων ἐσύστησεν ἐξ αὐτῶν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν διὰ τοῦ ὑπ' Ἀρ. 13,107 διατάγματος.

Ἐκ πάντων τούτων συνάγεται, ὅτι τὰ ἔργον ταῦτο τῆς εξέτασεως τῶν ἐφοδιαστικῶν ἐγγράφων ἦτον πάντοτε καθήκον ἀναφαίρετον τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον παριστάνει ἡ Γερουσία σήμερον, ὡς κατέχουσα τὸν τόπον τοῦ Πανελληνίου, συσταθέντος ἀντὶ τῆς Βουλῆς κατὰ τὸ Ἀ. καταστατικὸν ψήφισμα ἐπικυρωθὲν παρὰ τῆς ἐν Ἀργεὶ Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως διὰ τοῦ Β' ψηφίσματός της· οὔτε φαίνεται καμμία ἀλλοτρία διάταξις εἰς ὅλα τὰ πρακτικὰ τῶν προλαβούσων Συνελεύσεων, ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς εἰρημένους ἀποφάσεις των· ὥστε αὗται εἶναι οἱ καθιερωτέρες νόμοι, καὶ κατ' αὐτάς ὀφείλει τὸ ἔθνος νὰ ἐνεργῇ καὶ ἡ Γερουσία, νομίζουσα παράθεσιν ἐνός τῶν ἱερωτέρων χρεῶν της τὸ νὰ σιωπήσῃ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ἀναγκάζεται διὰ ν' ἀπαλλαγῇ πάσης εὐθύνης, νὰ κάμῃ τὴν εἰρημένην ἀνάπτυξιν.

Ταῦτα ἀναγγέλλουσα ἡ Γερουσία εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, προσκαλεῖ αὐτὴν νὰ λάβῃ ὅλα τὰ διαλλακτικὰ μέτρα, ὅσα συντελοῦσιν εἰς εἰρηνοποίησιν τῶν ἐσωτερικῶν ταραχῶν τοῦ κράτους, παύσιν τῶν πολυειδῶν καταχρήσεων, ἀσφάλειαν

καὶ ἡσυχίαν τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι πρώτιστα καὶ οὐσιωδῆς γὰρ αὐτῆς χρέη.

Τῇ 24 Ἰουνίου 1832, ἐν Ναυπλίῳ.

Ὁ Πρόεδρος Δ. ΤΣΑΜΑΔΟΣ, Ὁ Γραμ. Π. ΒΑΡΒΟΓΛΟΥΣ.

Ἀρ. 417. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ.

Ἐλήφθη τὸ ὑπ' Ἀρ. 360 ἐγγράφον τῆς Γερουσίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐξεύρει ποῖον χαρακτήρα καὶ ὄνομα πρέπει ν' ἀποδώσῃ. Ἰσως ἡ Γερουσία σκοπὸν προέθετο νὰ διαγγεῖλῃ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅσα εἰς αὐτὸ ἀναφέρει· ἀλλὰ, διὰ νὰ γένῃ ὁποιοῦνδήποτε διάγγελμα παρ' αὐτῆς, ὁ νόμος προαπαιτεῖ νὰ περιμείνῃ ἕως οὗ ἡ Κυβέρνησις προκλέσῃ προηγουμένως τὰς σκέψεις της μ' ἄλλους λόγους ἡ Γερουσία δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ νόμου δικαίωμα προσκέψεως (initiative), ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ 5 ἄρθρον τοῦ Β' ψηφίσματος τῆς Δ' Συνελεύσεως καὶ τὰ 4, 5, 6 καὶ 8 ἄρθρα τοῦ ὑπ' Ἀρ. 14,301-ΑΔ' ψηφίσματος, ἀφαιροῦντα τὸ τῆς προσκέψεως δικαίωμα ἀπὸ τὴν Γερουσίαν, τὸ ἀπονέμουν πληρέστατα εἰς μόνην τὴν Κυβέρνησιν.

Ἡ Γερουσία, Κύριοι, δὲν εἶναι νομοθετικὴ ἐξουσία, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει βουλευτικὴν δύναμιν, εἶναι ἀπλὸν συμβούλιον, καὶ διὰ τοῦτο, ἔχει ἀπλῶς ψήφον συμβουλευτικὴν (voix consultative). Παρατρέχοντες τὰς πολυειδῆς τούτου ἀποδείξεις, περιοριζόμεθα εἰς μίαν μόνην. Τὸ 3 ἄρθρον τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1828 πράξεως τῆς Βουλῆς, τὸ 1 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1828 ψηφίσματος, τοῦ καταστατικοῦ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Β' ψηφίσματος τῆς Δ' Συνελεύσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι συμπλήρωμα τῶν δύο προτέρων, φέρουν ῥητῶς ὅτι δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλὸν συμβούλιον τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ἀναμφιδόλως, ἂν τὸ Πανελλήνιον δὲν εἶχεν εἰμὴ συμβουλευτικὴν δύναμιν, τί πρέπει πλέον νὰ φρονήσωμεν περὶ τῆς Γερουσίας, τῆς ὁποίας τὰ καθήκοντα περιορίσθησαν τόσον ἀπὸ τὴν Δ' Συνέλευσιν; Δὲν εἰμπορεῖ βέβαια κάνεις νὰ στοχασθῇ ὅτι, ἐπειδὴ διώρισε τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, διὰ τοῦτο αὐξήσῃ τὰ δικαιώματά της. Καὶ οἱ Πληρεξούσιοι τῶν ἐν Τροιζίνι καὶ ἐν Ἀργεὶ Συνελεύσεων ἐδημιούργησαν μὲν τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ ἔργα των, ἐπανήλθον ἐκεῖθεν ἰδιῶται καὶ ὑπήκοοι τῆς Κυβερνήσεως ταύτης.

Ὅταν Βουλὰὶ πολλαὶ, ἔχουσαι πλήρη νομοθετικὴν ἐξουσίαν, στεροῦνται τὸ προσκεπτικὸν δικαίωμα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀντιποιηθῇ ἀπλὸν συμβούλιον; Ἡ Κυβέρνησις ἀγαπᾷ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ Γερουσία δὲν κατέφυγεν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο· μετὰ σκοπὸν νὰ σφετερισθῇ ὅτι ὁ νόμος δὲν τῆς ἀποδίδει, ἀλλὰ ἀπὸ ἀπλὴν παραδρομὴν.

Ἐκ τούτων γίνεται φανερόν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἐγγράφον, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἐγείνεται ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχύον, καὶ ἡ Κυβέρνησις εὐλόγως εἰμπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς μηδελως γεγόμενον, καὶ νὰ παρατρέξῃ πᾶσαν ἀπάντησιν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐκτελεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν Γερουσίαν εἰς τινὰ λάθην, τὰ ὁποῖα περιέχονται εἰς αὐτὸ, διὰ τοῦτο καὶ μόνον συγκατανεύει νὰ προκλέσῃ τὴν προσοχὴν της εἰς τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

Ἡ παῦσα ἐξουσία κατεκρίθη ὡς ἔργον μὴ γεγόμενον.